XVII. évfolyam 48. szám. Ára: 1 forint 1961. november 30.

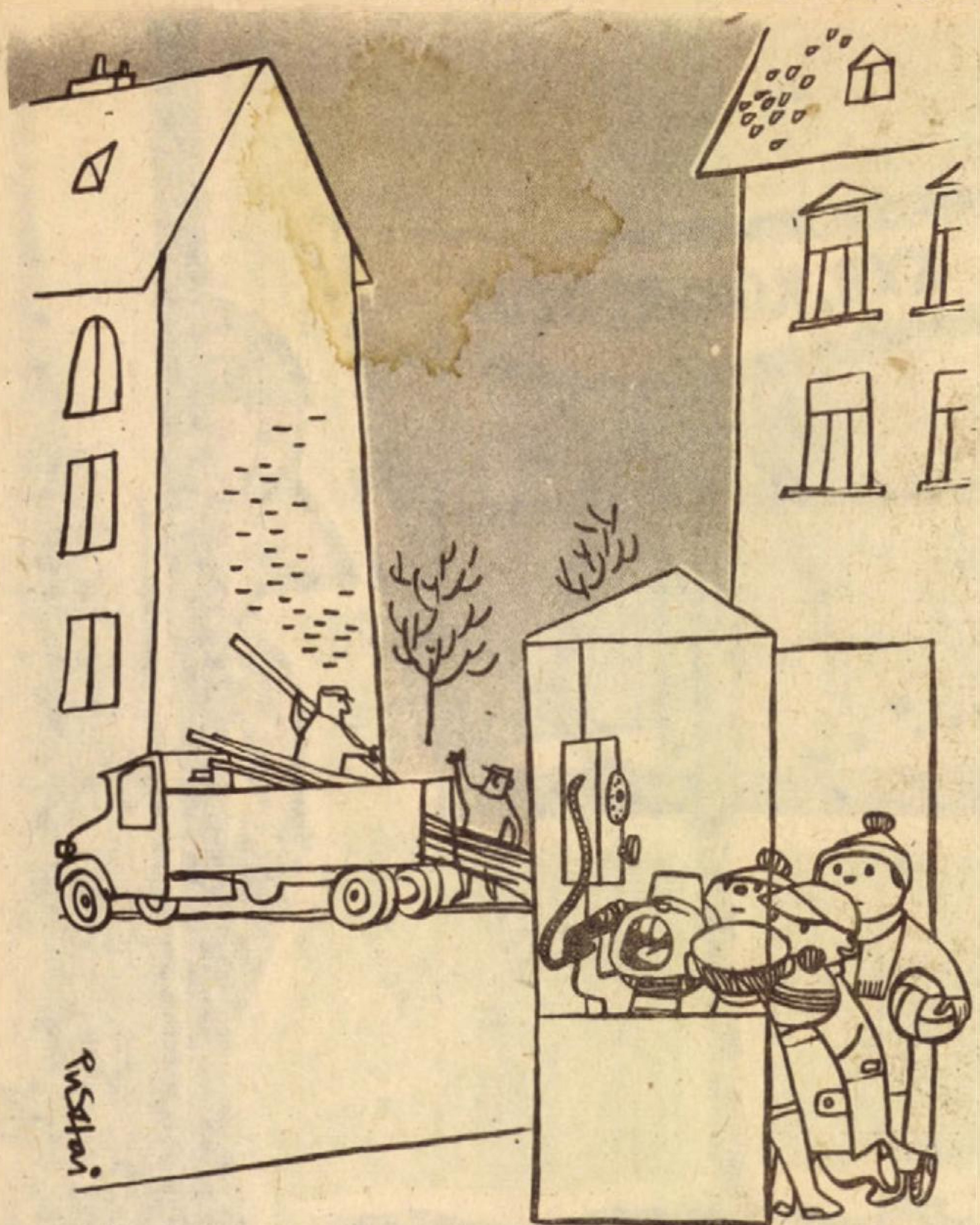
Toncz Tibor rajza

— Mit csinál itt, elvtárs?

— Megpróbálok egy kicsit segíteni a merevségemen...

Tiltakozás

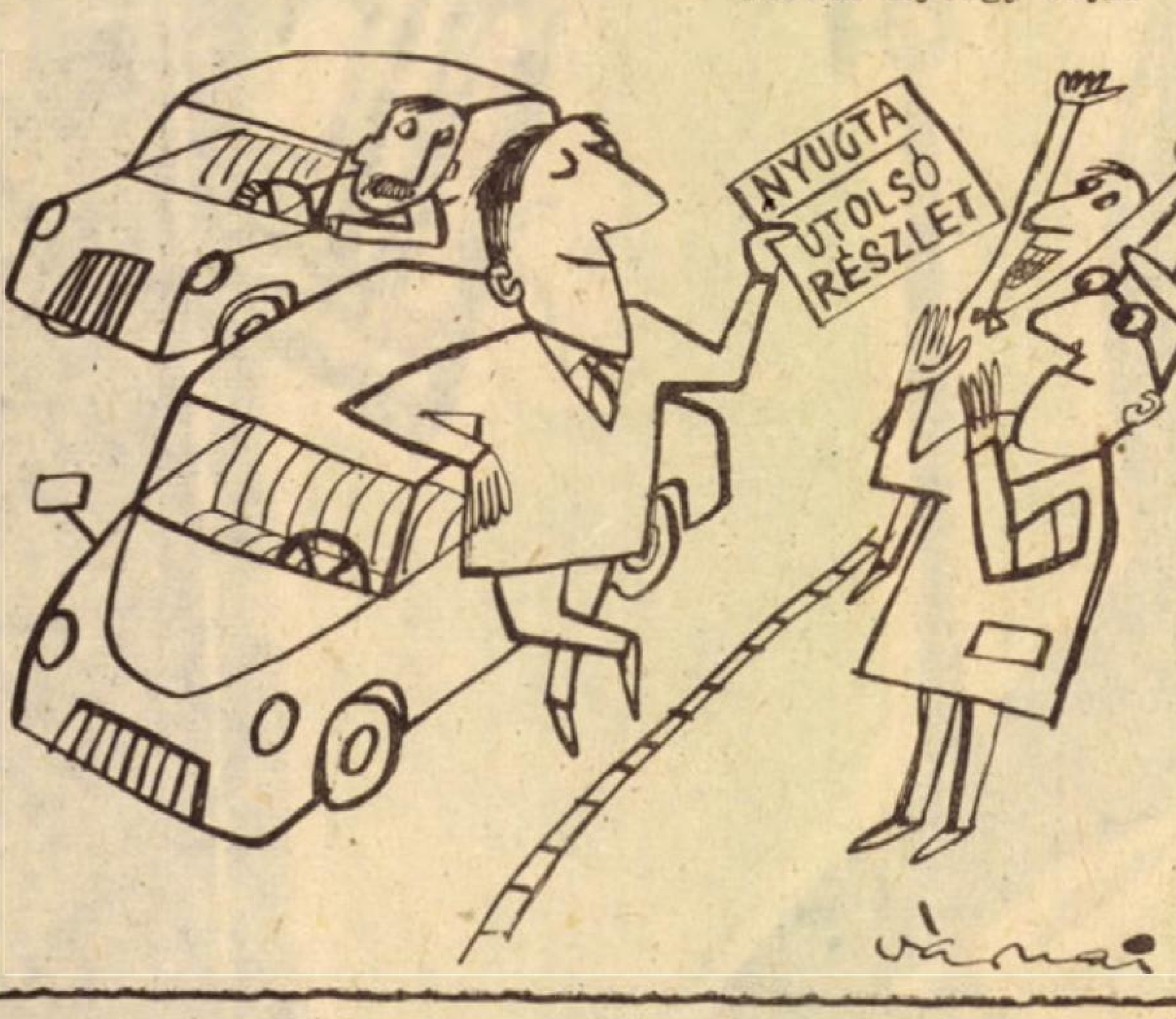
Pusztai Pál rajza

– Halló, Labdarúgó Szövetség? Már megint beépítenek egy grundot!

A gyorsasági verseny győztese

Várnai György rajza

TIHAMÉRBÓL ÚJSÁGHÍR LESZ

Liljom Tihamér becsületes ember *hírében* állt. Igaz, hogy órákat lopott, de sohasem lopott toronyórát lánccal, márkás karórát vagy kakukkosórát... Ó, dehogy! Kizárólag munkaórákat lopott és munkaórákat is csak a második műszakban, mellékfoglalkozásként, igazgatói engedéllyel.

Mondom: becsületes ember volt. Olyan, aki, ha lopja is az órákat, nem lopja a napot. Mert naplopó aztán igazán nem volt Liljom Tihamér. Sőt! Nagyon is elismert szakember volt Liljom Tihamér.

A Spirálkutató Intézetben dolgozott mint spirálkunkorító, majd kinevezték spirálfőpödörítővé, de ez a munkakör sem elégítette ki ambícióit. Úgy érezte, többre hivatott. Épp ezért engedélyt kért az intézet igazgatójától, hogy másod-, harmad-, illetőleg ötödállásban szakértői munkákat vállalhasson.

Az engedélyt természetesen megkapta, és hamarosan mint spirálszakértő is jelentős hírnévre tett szert.

Ettől kezdve minden délután szakértett. Valóságos házi szakértője lett a spirálügyekben érdekelt vállalatoknak.

Hogy csinálta? Örök rejtély. De tény, hogy ha a rugós krampusz spirálrugója nem rúgott, vagy a dugóhúzó spirálja nem göndörödött: Tihamért hívták. De még akkor is érte küldtek, ha a disznóhizlalda valamelyik kismalacának farka nem szabályos spirálba kunkorodott. És Tihamér minden feladatot elvállalt szívesen.

Munkamódszere egységes volt:

Limonádészínű műanyag aktatáskájával megjelent a helyszínen, ott összeszedte a dokumentációkat, aztán hazament szakérteni. Ugyanis óradíjért szakértett, és ha ezt a saját lakásán tette, lényegesen több órát számíthatott fel. Így mellékfoglalkozása fő jövedelmi forrásává duzzadt. Már már lemondott spirálfőpödörítői állásáról, hogy délelőtt is szakérthessen. Csak a feleségét *birizgálta* fel a hirtelen jött jómód. Józan asszony volt, olvasott már egyet s mást a lapok bírósági krónikáiban és gyanút fogott.

— Te Tihamér! Nem félsz, hogy egyszer újsághír lesz belőled? — kérdezte. Ám Tihamér leintette.

— Egy Liljom nem bukik le — mondotta, mert büszke volt nehezen megóvott becsületes hírére és az eszére, amely a legjobb minőségű spirálnál is csavarosabb volt. Aztán gyorsan kiállított három vasárnapi számlát. Az egyik vállalatnak kilenc óráról, a másiknak tizenkettőről, a harmadiknak

meg ötről. Tehette, mert a három vállalat mit sem tudott egymásról.

Igen ám! Csakhogy Tihamér meg azt nem tudta, hogy a számlákat az adózás miatt összesítik. Így aztán Liljom Tihamérből mégiscsak újsághír lett.

Főpödörítői állásából természetesen azonnal kipenderítették. Az intézetnél, ahol dolgozott, azonban még ma is gyakran emlegetik. Igaz, hogy már nem annyira a becsületességét, mint inkább a szorgalmát. Mert amikor a három egyforma keltezésű számlát összesítették, kiderült, hogy Tihamér egyetlen vasárnap 24 órájából nem kevesebbet, mint 26 órát dolgozott végig szorgalmasan.

Kun Erzsébet

Eszpresszóban

Török János rajza

– Miért adod el a táskarádiódat?
– Nem lehet nyilvános helyen balhézni vele...

Barátságos mérkőzés

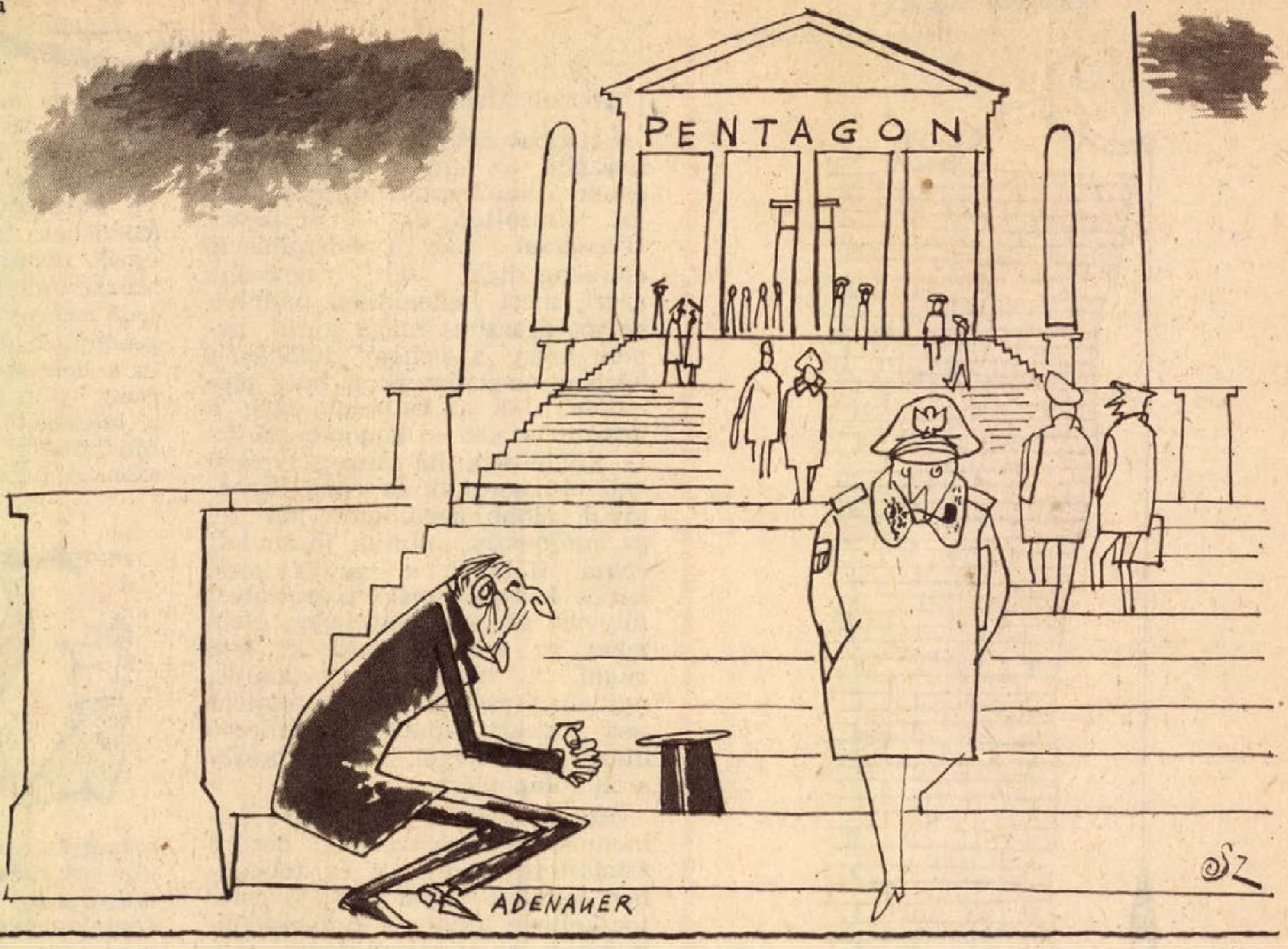
Mészáros András rajza

– Te hogyan szereted a túróscsuszát, cukrosan vagy sósan?

Szegény öreg

Szűr-Szabó József rajza

– Egy kis atombombát, könyörgök!

Ha akkor véletlenül nem kapcsolom be a rádiót, sohasem tudom meg, hogy mekkorát fejlődött Debrecen zenei élete.

Szerencsémre, sikerült elcsípnem azt a rádió-kommentárt, amelyből megtudtam, hogy míg háromszáz évvel ezelőtt Debrecenben kalodába zárták azt, aki muzsikált, tegyük fel, hegedült — ma már Debrecen kitűnő zeneiskolával, hangversenyekkel és külföldön is elismert kórussal büszkélkedhet.

Bizony.

Háromszáz évvel ezelőtt még nem volt se kórus, se hangverseny, se zeneiskola. Csak kaloda volt, amibe bezárták azt, aki muzsikálni merészelt. Hol vagyunk ma már ettől a kalodától! Milyen más most Debrecen, mint háromszáz évvel ezelőtt! Szinte hihetetlen!

Tegnap — háromszáz évvel ezelőtt — még kaloda járt a zenekedvelőnek. Ma — háromszáz évvel később — minden segítséget és támogatást megkapnak a zenekedvelők.

S mindez röpke háromszáz év alatt!

Az ember egy pillanatra nem néz oda, már mint Debrecenre, és máris micsoda változás! Komolyan mondom, könnybelábad a szemem.

De az semmi! Nyolcszáz évvel ezelőtt még nem volt se Debrecen, se kaloda a muzsikusoknak, csak egy nagy pusztaság volt a város helyén. Akkor még nem is álmodtak koncertekről, zeneiskoláról, kórusról. Örültek volna, ha akad egy kis város, ahol van egy kaloda, amelybe bezárják a muzsikálókat. Íme, ma minden van: város, koncert, zeneiskola, kórus és a muzsikálóknak sem kell félniük a kalodától. És mindezt röpke nyolcszázacska esztendőcske alatt! Az embernek eláll a lélegzete!

Még jobban eláll a lélegzetünk, ha arra gondolunk, hogy ezerhatszáz évvel ezelőtt...

Nem, jobb, ha nem gondolunk rá, még túlságosan felizgatnánk magunkat, hogy mik voltak és mik vannak.

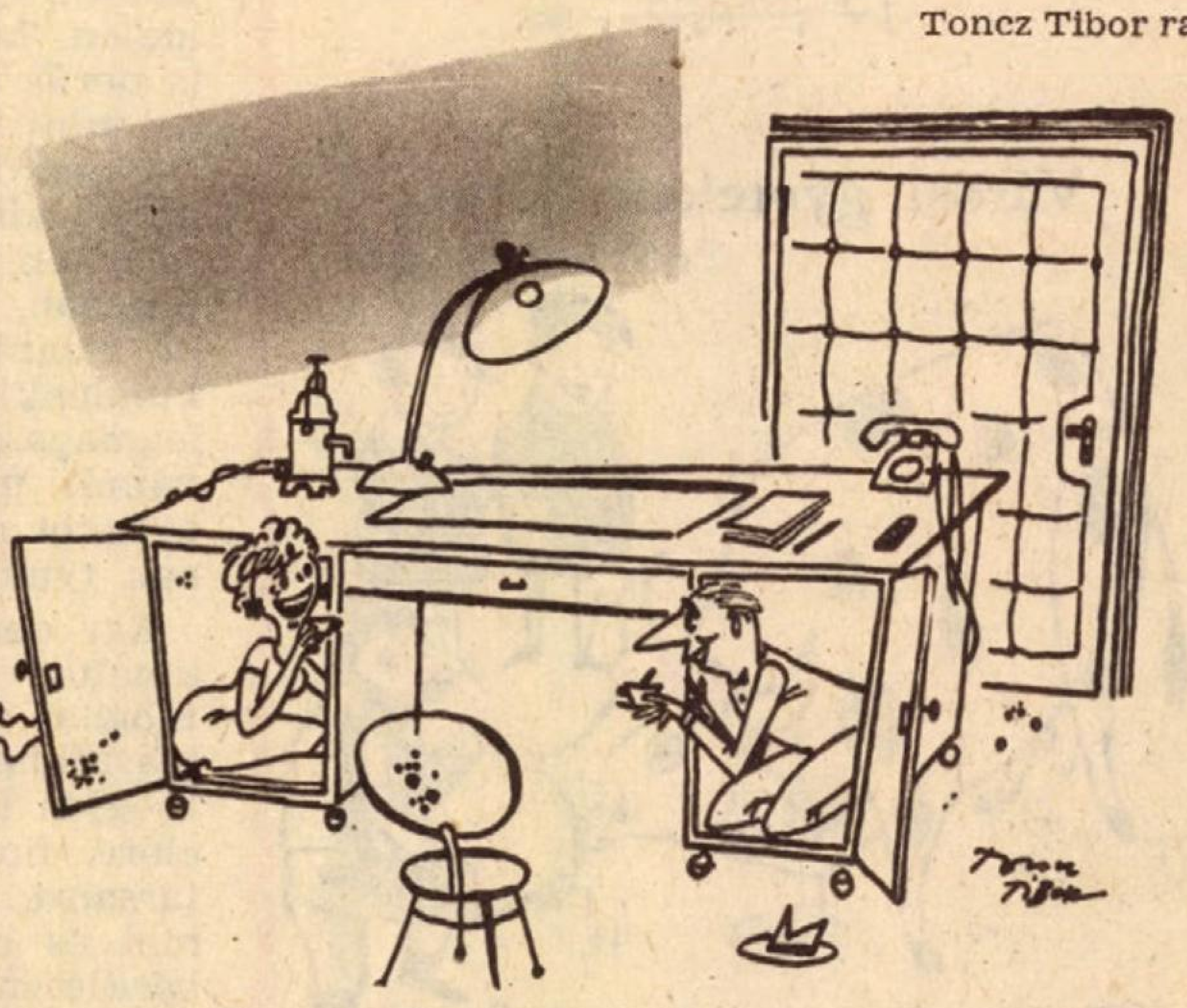
Elég, ha arra gondolunk, hogy száz évvel ezelőtt még bolondházba csukták azt, aki azt mondta, hogy lesz rádió, hogy a rádióban kommentárokat fognak felolvasni, és hogy lesz, aki bosszankodni fog egyes kommentárokon.

És most tessék! Hát nem óriási fejlődés?

(M. Gy.)

Vendéglátás

Toncz Tibor rajza

– Ha jön a főnököm, Pista, csukjuk be az ajtót.

Fázós a kislány

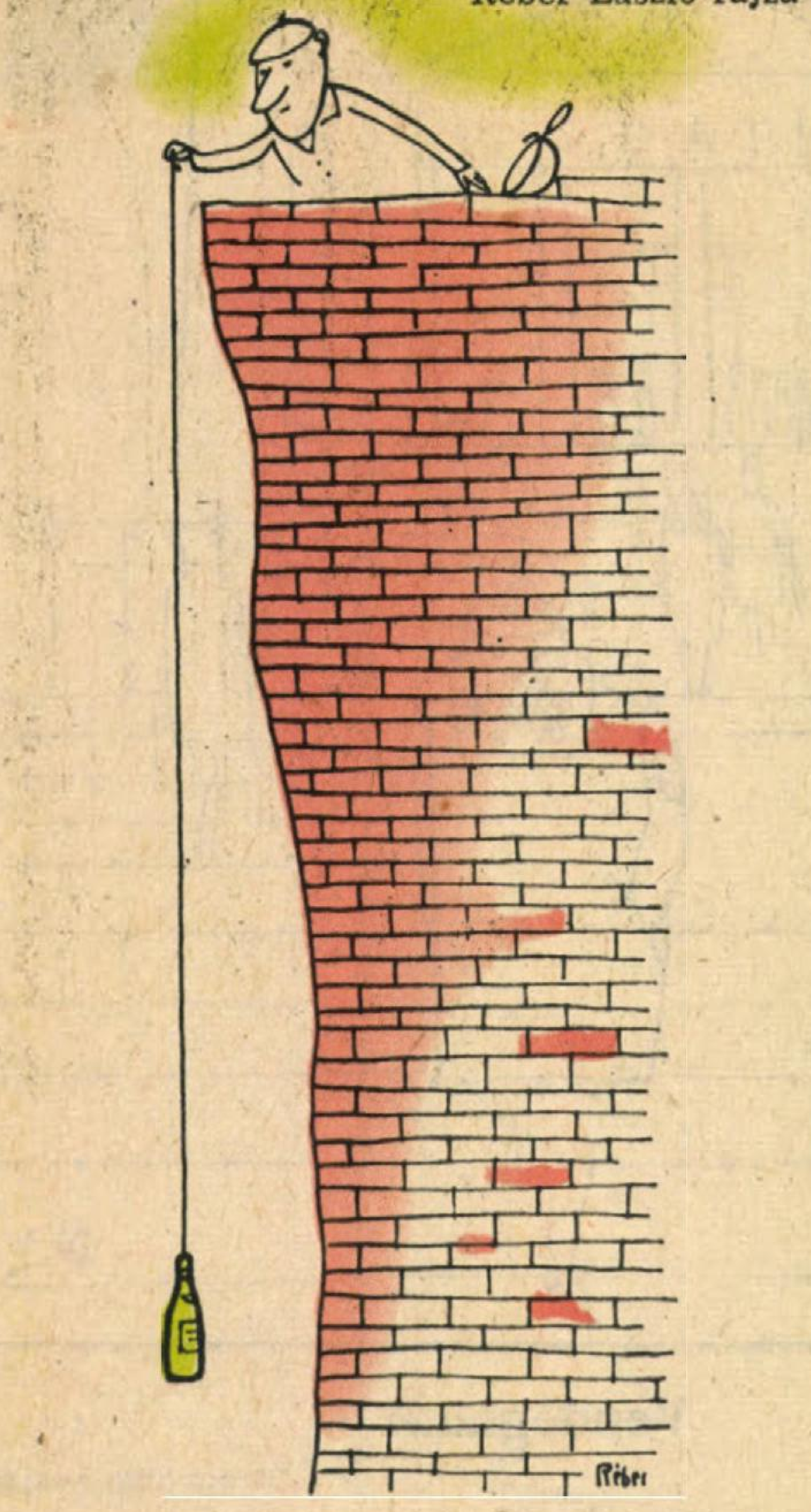
Erdei Sándor rajza

– Ó, Zoltán, milyen figyelmes!

Hétfő reggel

Réber László rajza

Városi gyerekek falun

Erdei Sándor rajza

– Látod, így vizezik a tejet.

LEVÉL egy népszerű utasról

Tisztelt Uram!

Szombat délben a Keletinél ön felszállt az egyik Mátyásföldre igyekvő autóbuszra, középkorúan, jól öltözötten és — részegen. Utastársai már a felszállásnál előreengedték önt, nemcsak azért, mert kellemetlen pálinkaszagot árasztott maga körül, hanem azért is, nehogy dülöngélés közben megcsússzék a busz lépcsőjén. Jók az emberek, még a buszon is jók — gondolhatta ön — különösen, ha részeg embert kell támogatniuk és ezért soronkívül, előbb kerülhetett ön fel az autóbuszra, mintha józan lett volna. Hálából, a zsúfolt kocsi kellős közepén mély basszusával folyvást azt énekelte, hogy „Nem lehet az ember fából, ki kell rúgni a hámfából...” amivel nyilván tapsot és egyben felmentést is akart kapni a nagyérdemű utazó közönségtől, erősen beszeszelt állapotáért.

Meg is kapta a tapsot és a felmentést is! Basszusával derűre fakasztotta útitársait és többekben felötlött a gondolat: javaslatot kellene tenni az autóbuszvállalatnak, hogy szerződtessen magyar nóta énekeseket a frekventáltabb járatokra csúcsforgalom idején. Megéri, ha zsúfolt kocsin is derűs az utas, nem ideges, sőt — mint a továbbiakból kitűnik, — igen kellemesen érzi magát, noha színjózanul utazik s nem részegen, mint ön. Mert bent a buszban, ahol általában mindenki tapintatlan és figyelmetlen mindenkihez, ön iránt most a legmagasabb fokú figyelem nyilvánult meg, pedig nemre való tekintet nélkül rátiport útitársainak tyúkszemére is.

Egy derék férfi a helyét is felkínálta, mondván, hogy nem inoghat ön állva, egészen Mátyásföldig, hol jobbra, hol balra. Inogjon inkább a bőrhuzaton, hol előre, hol oldalvást hajolva útitársaira. Élt is ön az alkalommal és csak azért nem dűlt a bőrülésen végig, mert a telt buszon erre nem volt lehetősége.

S hogy nálunk Pesten valóban milyen jók az emberek, és milyen nagy becsülete van a részegeknek, azt az ön egyre növekvő népszerűsége is bizonyította. Miközben tovább dalolászott, az egyik útitársa az ön szép sötétszürke felöltőjének két oldalt lelógó szárnyát szedte fel a busz padlójáról és lelkesen kefélte róla a beletaposott olajos port, nehogy, isten őrizz, kikapjon otthon a feleségétől, akit ön „gyönyörű Margitkám”-nak becézett a buszon. A becézés időtartamára ab-

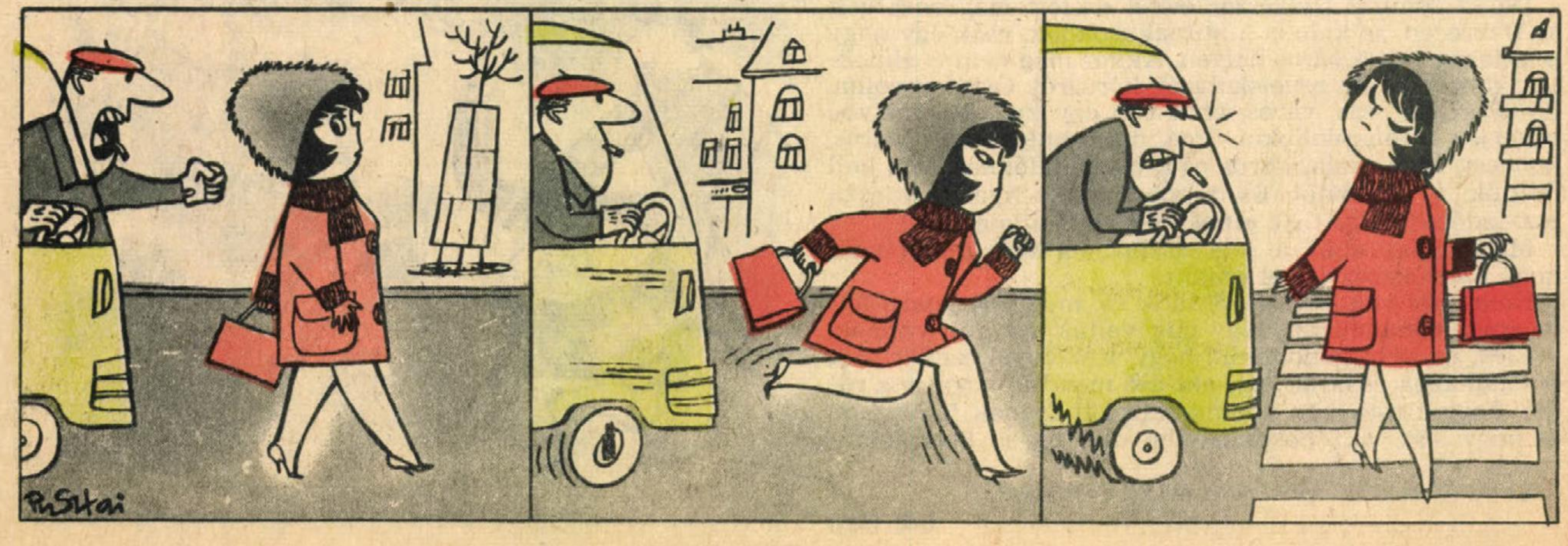
bahagyta a dalolást, viszont ilyenkor egy másik kedves útitársa, — nagydarab, bőrkabátos férfi — végtelen gyengédséggel, egy nagy közértes zacskóból csokoládés bonbonnal kínálta meg önt. Bizonyára hálából, mivelhogy olyan kitűnően elszórakoztatta őt és az egész tisztelt utazóközönséget.

Gondosan kikérdezték és ön enyhe csuklás közepette el is mondta, hová s meddig utazik, mert senki sem vette volna a lelkére, hogy rossz megállónál szálljon le. Egyetlen férfi akadt csak a buszon, aki odanyilatkozott, hogy ön egy részeg disznó, akit okosabb lett volna igazoltatni, és enyhe botrányokozásért legalább húsz féldeci tömény árára megbüntetni! Megjegyzését a busz utasai nagy ellenszenvvel fogadták, mert úgy látszik, szombaton délben fél kettőkor részeg emberrel utazni szerencse, vidám dolog, ingyen cirkusz. És víkend lévén, ilyenkor nem harcolunk az alkoholizmus ellen!

Földes György

Jucika és a „zebra”

Pusztai Pál rajza

Fogócska

Midőn az „Ígéret földje" című új magyar monstre filmben a szerelmespár fogócskázni kezdett, lehúnytam a szemem és gondolatban felköszöntöttem magamat:

— Kedves néző! Kedves barátom!

Abból az ünnepélyes alkalomból, hogy most ezredszer látsz szerelmeseket kergetőzni filmen, engedd meg, hogy hálám jeléül, és

nem minden meghatottság nélkül megszorítsam a kezedet, azt a kezet, amely annyiszor váltott már mozijegyet.

Kedves néző! Kedves barátom! Emlékezetes dátum ez. Hosszú nézői pályafutásod alatt ezer szerelmes férfit láttál fogócskázni ezer pajkos, kacagó nővel. Nem kis szám ez. Egy kis hadsereg fogócskázott egy másik kis hadsereggel. És te mind az ezer manővert végignézted!

Láttad őket kergetőzni réten, erdőben, virágzó fák alatt, hegyi legelőkön, gabonában, esztergapadok között, utcán, pampán, propelleren, várudvaron, hóban, fagyban, térdigérő latyakban, sivatagban, reggel, este, alkonyatkor, pitymallatkor, az őskommunizmusban, a rabszolgatársadalomban, a feudalizmusban, a kapitalizmusban és a szocializmusban. Valószínűleg a kommunizmusban is fogócskázni fognak a szerelmesek a filmeken.

Ha összeadjuk, mennyit rohangáltak össze a bohó szerelmesek, kiderül, hogy ezzel az erővel kétszer körül lehetett volna futni az Egyenlítőt. Ha a szerelmeseket egymás mellé fektetnénk, akkor a szerelmesek hossza kitenné a Makó—Jeruzsálem távot. Ha mind az ezer nő egyszerre kacagna futás közben, leomolnának Jerikó falai. Ezer nő kétezer szeme nézett vissza hívogatón, sokatígérőn az utánuk loholó, szuszogó férfiakra. Ezer nőből ezret értek utol a férfiak, ki rövidebb, ki hosszabb fogócska után, és ilyenkor ezer csók csattant. Két percet számolva egy csókra, ezer csók több mint harminchárom óra.

Egyetlenegyszer sem fordult elő, hogy a férfi ne érte volna utol a nőt. Egy férfi sem akadt, aki azt mondta volna: „Te csak futkározzál, szentem-bogaram, attól erősödik a lábizmod... Ha meguntad a futkározást, gyere vissza hozzám, én addig elolvasom az Esti Hírlapot..."

Egy nő sem akadt, aki azt mondta volna: „Mondja, Béluka, ragaszkodik hozzá, hogy elszaladjak maga elől, vagy megelégszik azzal is, ha itt helyben futok?"

Nem. Mind az ezer nő elszaladt a férfi elől és mind az ezer férfi a nő után vetette magát.

Kedves néző! Kedves barátom! Az ezredik kergetőzés alkalmából kívánok ne-

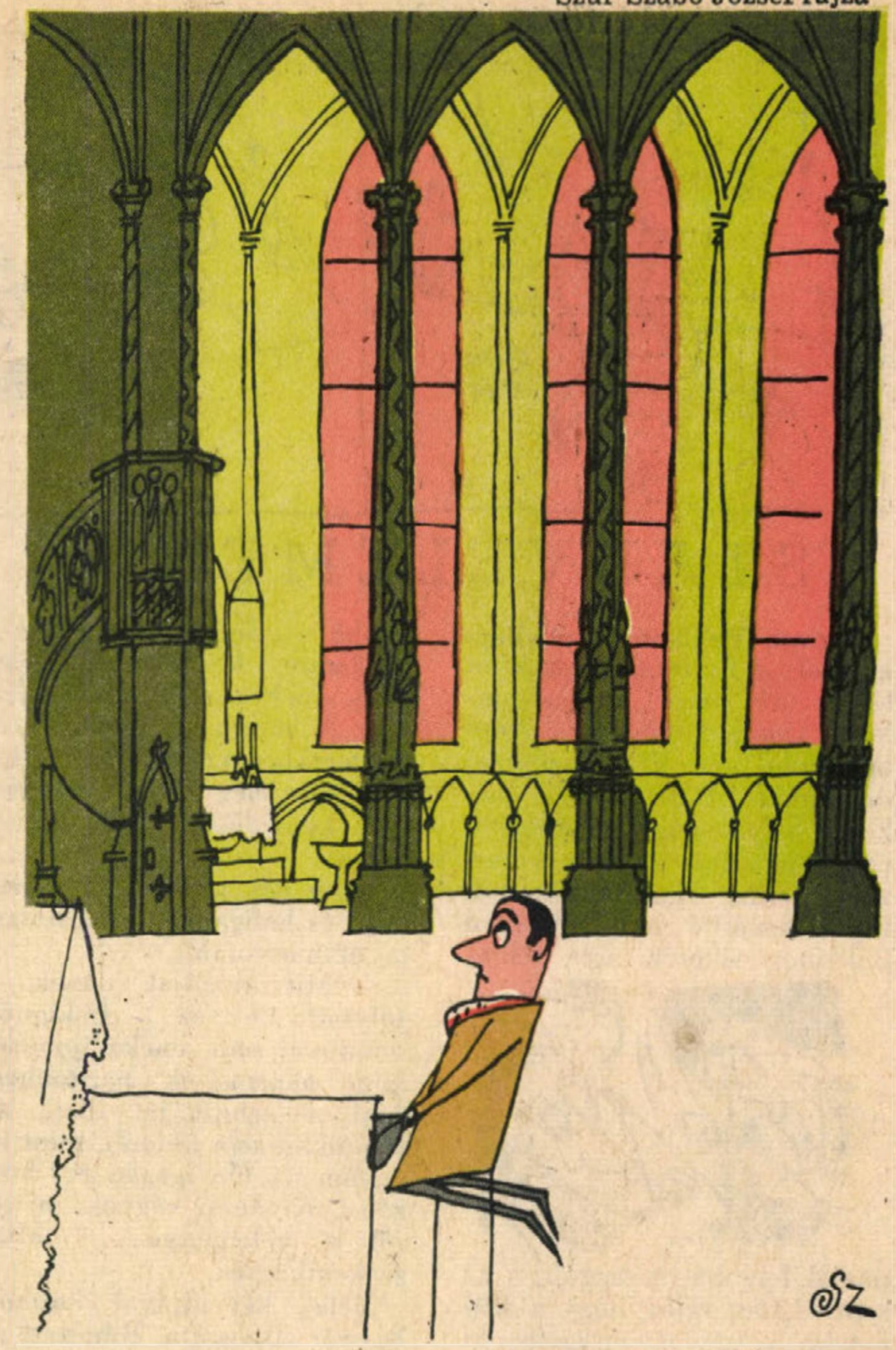
ked jó egészséget, hogy továbbra is legyen türelmed végignézni ezeket a kergetőzési jeleneteket. Éljenek a filmrendezők és a forgatókönyvírók! Éljen a sablon! Éljél te!

Így köszöntöttem fel magamat a moziban. Aztán tovább néztem, hogyan kergetőznek.

Mikes György

Boldog francia

Szűr-Szabó József rajza

– Köszönöm neked, hogy ma sem robbant plasztikbomba az ajtóm előtt...

Jevg. Dolmatovszkij

Az ismerőseim

Jó ismerősöm egy pilóta,
őt keresem telefonon.
— Az űrben száll, itt lesz egy óra
múlva —
szól a fia —,
addig is rádión fogom.

— És anyukád sincs otthon?
Ő hova ment?
— Bevásárolni a piacra.
A jóég tudja, merre jár és
meddig cselleng még odalent

Fordította Pogonyi Antal

Váltás

Toncz Tibor rajza

– A férjem elvonókúrán van, kérem a féldecijét!...

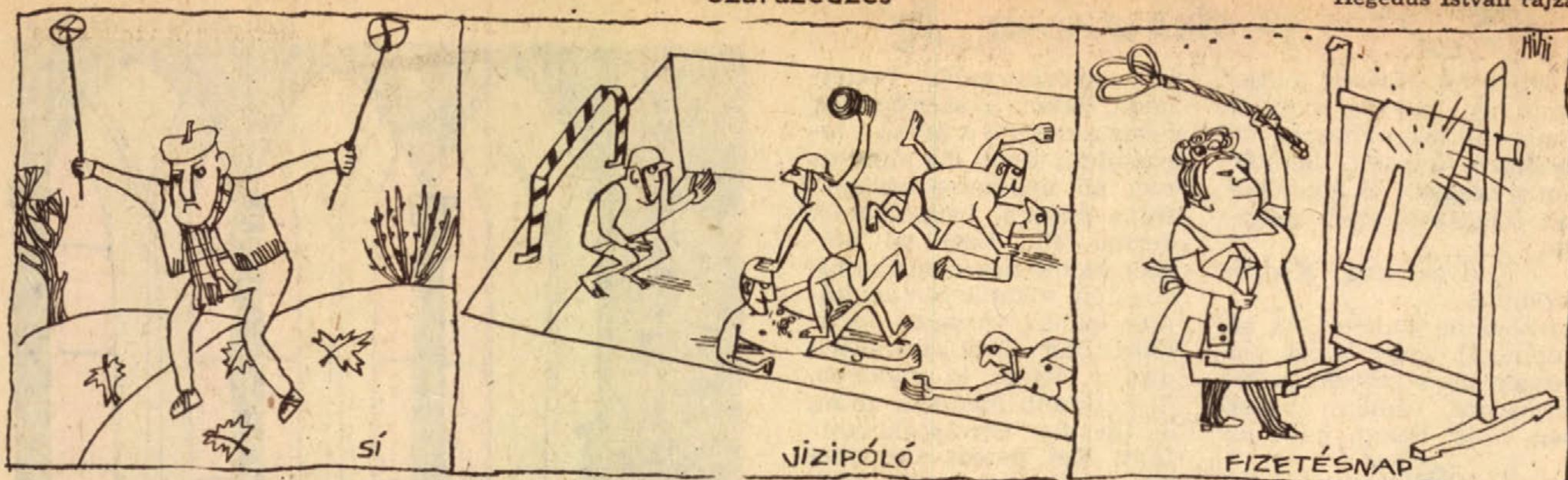
Eltévesztette a menetirányt

Szegő Gizi rajza

Szárazedzés

Hegedűs István rajza

SZAKVÉLEMÉNY

Georgij Baklanov, a világhírű orosz baritonista gyakran lépett fel hazai színpadjainkon. Mikor 1912-ben a Népoperában (ma: Erkel Színház) diadalmas Rigolettóját énekelte, egyik pesti baritonistának belefájdult a feje a viharzó tapsokba. Hazai énekesünk mind kevésbé bírta elviselni Baklanov sikerét, arca felvo-

násról felvonásra sárgult, s az sem segített rajta, hogy a szünetekben bőven öntögette ki epéjét egy-egy ismerős operistának vagy zenekritikusnak.

A harmadik felvonás után, midőn a vastapsnak sehogy sem akart vége szakadni, odasodródott Béldi Izor mellé. A „Pesti Hírlap" tekintélyes zenebírálója láthatóan élvezte Baklanov énekét és diadalát. Az irigységtől fuldokló pályatárs hevesen belekarolt Béldibe:

— Szerkesztő úr — súgta a fülébe —, figyelje meg: ez a Baklanov korántsem olyan nagy énekes, mint amilyen a híre. A hangja a magasabb regiszterekben erőtlen, a frazírozása nem elég finom, csak virtuóz komédiás... Jól adja el magát...

Béldi egy kicsit odábbhúzódott, és hallgatott. A baritonista utánanyomult.

— Mit mondjak önnek — folytatta —, ez a Baklanov semmivel sem énekel jobban, mint akármelyik baritonista. Ami a technikáját illeti, az semmivel sem különb, mint az enyém... Ön igazán ért hozzá... Kíváncsi vagyok, mi erről a véleménye...? Mint szakembernek.

Béldi két ujjával kunkori bajszát simogatta. Ránézett az önkritika teljes hiányában szenvedő énekesre, és felsóhajtott:

— A szakvéleményem... Nézze, kérem, ha én azt a különbséget énekelni tudnám, amennyiben Baklanov álmában jobban énekel, mint maga ébren, akkor én nagyobb énekes lennék, mint maguk ketten, együtt!

Békés István
anekdotáskönyvéből

Megrázó filmplakátok

Szép filmszínház. Gyönyörű portál.
A közönség itt hosszú sort áll.
A fejük fölött pedig látok
egy kézzel festett nagy plakátot,
mely színes képet tár eléd,
sűrítve a film lényegét.
— Mily balga arc! — bólintok halkan,
mert oly magasztos pillanatban
tekint le ránk e férfi képe,
amint épp semmi sem jut az eszébe.
Ej, nézzünk meg egy másik filmet!
Az, túl a sarkon, drámát hirdet.
A címe olyan, mint az álom.
És valóban, az új plakáton
két komoly férfi látható,
a pillantásuk átható,
s egymástól kérdi ez a két alak:
— Mi újság? Régen láttalak!
Ez nyilván a „nagy jelenet",
ahol kisírod szemedet.
Ott másik mozi, másik festmény.
Egy ifjú pár ül csendes estén
egymástól távol egy szobában
és hallgatnak ők általában,
amíg sötéten a falon
ling-leng a sötét unalom...
Nos, engem — bizony nem csekélység —
megrázott ez az életmélység,
s e csábos képektől eltelten
reszketeg lábbal hazamentem,
mert annak, ki ezt mind átérzi,
a filmet meg sem kell már nézni.

Lovászy Márton

Ötletes szerelő

Szegő Gizi rajza

– Te, ezt a neont nem lehet megjavítani... Szólni kellene, hogy csináljanak ide egy kisvendéglőt...

Az utolsó kívánság

Várnai György rajza

Talán feltűnt olvasóinknak is, hogy a novellát és regényt hovatovább teljesen kiszorítja a filmnovella, filmregény. A filmgyárakban elfogadott, vagy már éppen készülő filmeket szerzőik irodalmi folyóiratainkban, napilapjainkban is közlik. Úgy érzem, helytelen lenne, ha a humor teljesen közönyös maradna az új irányzat iránt. Íme — a filmkroki.

Szoba. Két ablak. Két ajtó. Egy menynyezet, ugyanannyi padló. A reggeli napfény *két ablakon* (rendező figyelmébe) át tűz be széles, derűs pászmákban. A sugarak írógépet világítanak meg. Írógép előtt humorista külsejű egyén ül és a billentyűket kopogja. Két kézzel. Néhány pillanatig csak a kezek láthatók. Modern, erőt és optimizmust árasztó mai kezek. Először egyik, aztán a másik. Hol egyik, hol másik. Amikor néző kellőképp elszédült, kezek tánca megszűnik. Humorista külsejű egyén papírt kihúzza az írógépből. Papír, kéz, kéz, papír (rendezőnek: kéz ugyanaz, mint előbb)

Humorista külsejű egyén kilép szobából. *Ajtón át.* Kilincs. Lépcső. Lépcső. Lépcső. Három emeletnyi lépcső.

Utca. Középütt egy széles úttest, két oldalon két keskenyebb. A két keskenyebbet felül spárga köti össze. A madzagon száradó realista — vigyázat, nem naturalista! — fehérnemű darabokat lengeti a reggeli szél. Lehet, hogy ez nem tipikus a Nagykörútra, de szerző sajnos mégsem tekinthet el a fehérneműdaraboktól. Ez mutatja, hogy a legjobb olasz neorealista hagyományokat követi.

Villamos. Lábak. Lábak jól irányzott, rugalmas mozdulatú bokák és tyúkszemek felé. Mozdulatokból erő és szépség árad. Erő és szépség premier planban.

Humorista külsejű egyén ablak mellett. A reggeli napfény az *ablakon* (rendező figyelmébe) át tűz be. Ablak mellett mai életünk jellemző vonásai suhannak el: néhány tsz, valamivel kevesebb egyéni gazda, számos Kisz fiatal az üzemben, egy-két huligán, nehogy azt mondják, hogy lakkozunk és végül realista fehérneműdarabok a kötélről újra belengenek.

Villamos megáll. Lábak. Újra lábak. Humorista külsejű egyén két lába. Utca. Ház. Lépcső, lépcső, lépcső (a realizmus miatt lift nem működik). Csak a két lábat látjuk és a lépcsőt. Egy láb egy lépcső. Egy láb, egy lépcső.

Mikor néző már szédül, ajtó. Ajtón fölirat: főszerkesztő.

Humorista külsejű egyén mai modern keze és az ajtó. Kilincs, ajtó nyílik.

Szoba. Két ablak. Két ajtó. Egy mennyezet, ugyanannyi padló. Íróasztal. Íróasztal előtt főszerkesztő külsejű egyén. Kéz, fehér papírlap. Főszerkesztő külsejű egyén olvas. Majd:

Hang premier planban: — De hiszen ezt már egyszer leközöltük magától!

Másik hang déli megvilágításban; derűs, a ma emberére jellemző életigenlés fűti: — De nem filmkroki formájában!

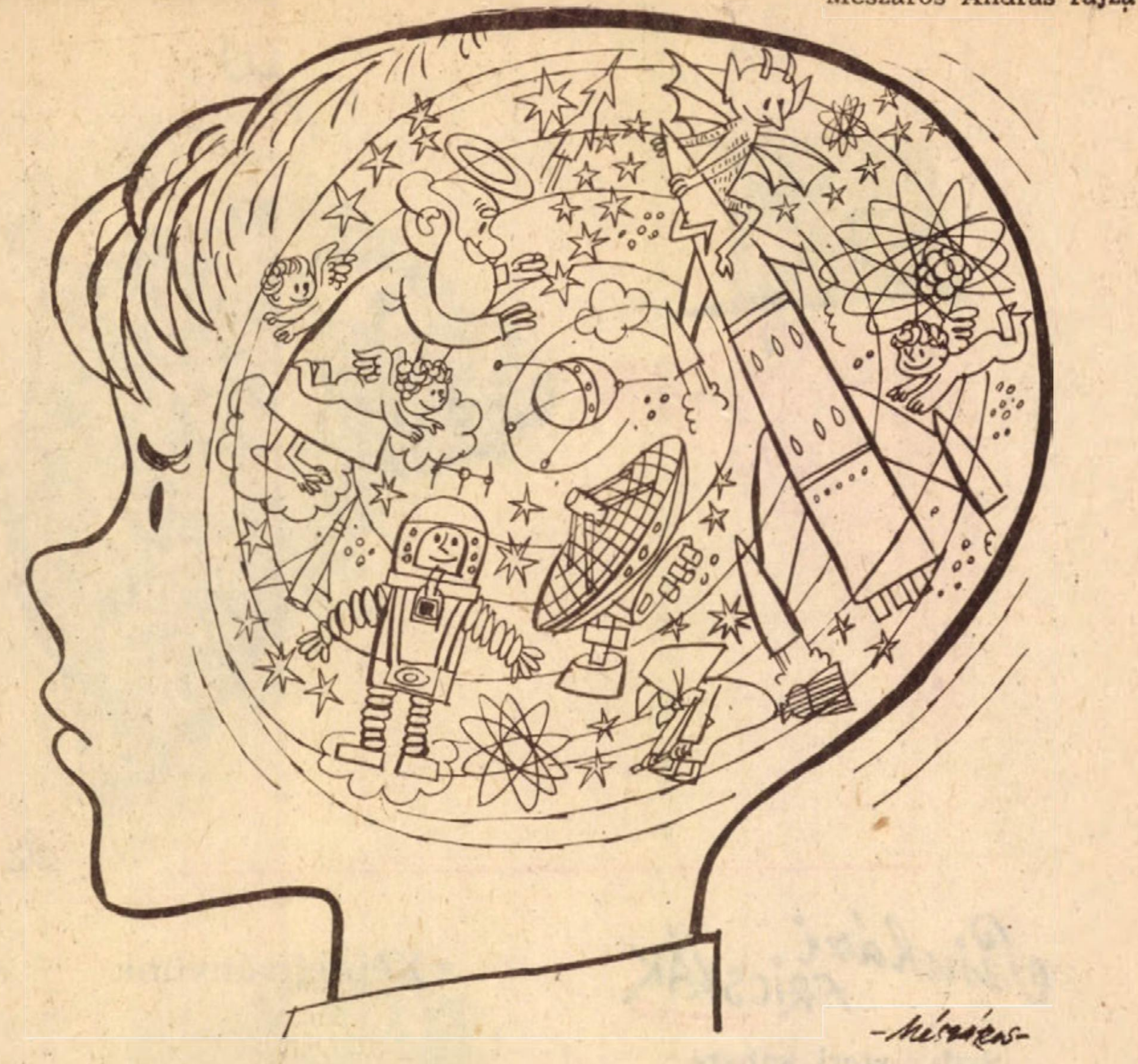
Kép: róka. Egy bőrt húznak le róla. Kettőt, hármat, négyet...

Kézzel. Kettővel.

Kertész Magda

Hittanórán

Mészáros András rajza

Fehér mezőn sötét sereg,
harci szellem igézte meg...
Itt bumeráng, ott meg dorong,
s a harcmezőn homály borong.
Magyar mivoltát megvetőn
egész üteg áll fejtetőn,
köztük rozsdás pajzsok megett
viharvert és nyugdíjbatett
hadastyánok térde roggyan.
S ellenségek egy táborban:
magyar — tolvajnyelv —
szakzsargon!
Ledöf, közben súgja: Pardon!
Nagyvadra csúzlit ránt elő,
ágyúval meg verébre lő.

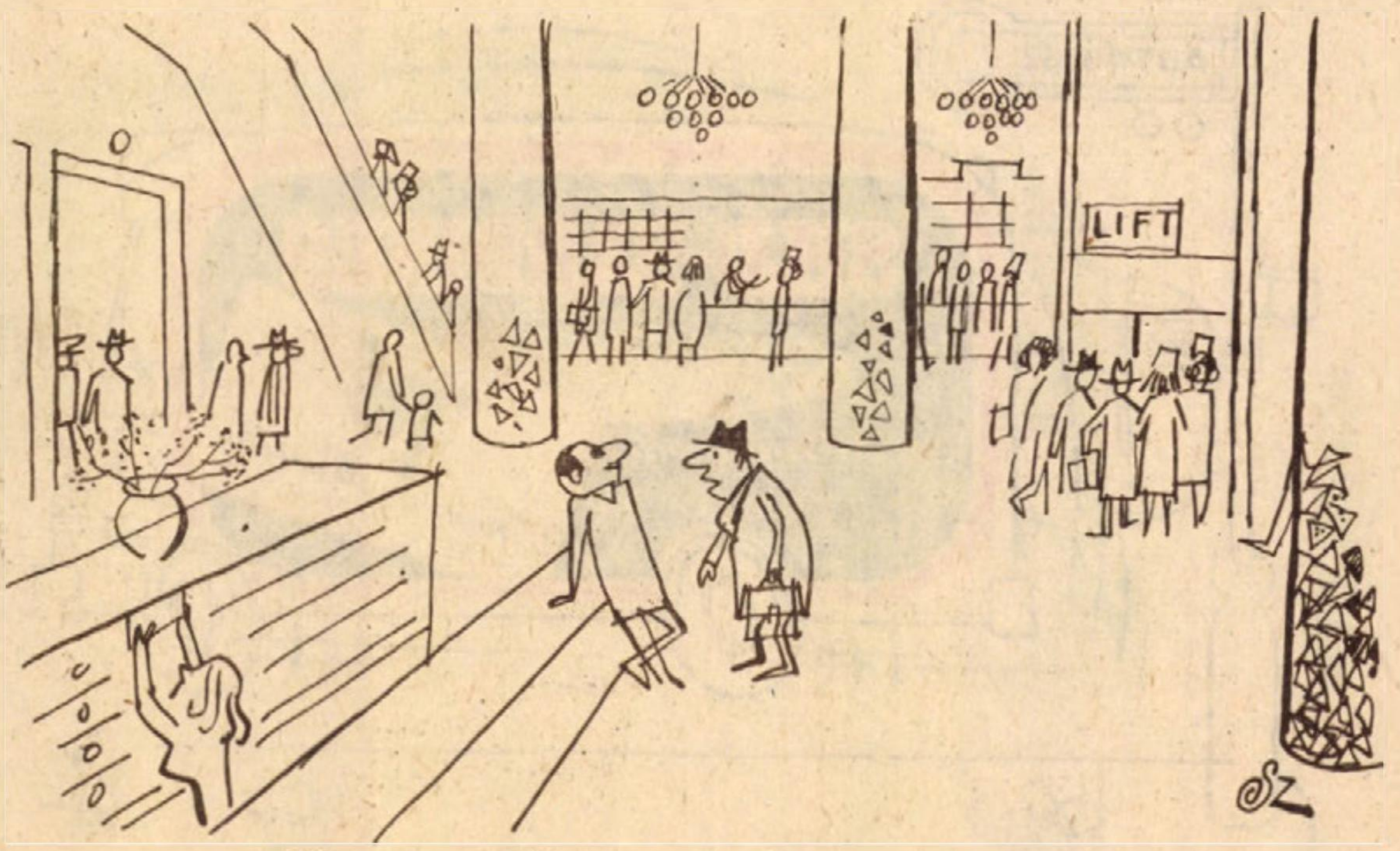
Végül latin elitcsapat
jön, látod, s győzelmet arat.
Dehát honnét hová indult,
milyen céllal s miért ily dúlt
e széthúzó, zilált sereg?
Titok! Senki nem tudja meg!

...Jó olvasók, ne sírjatok,
nem vagytok mind gügyék, vakok,
ki szorgosan böngészitek,
időnkint mégsem értitek,
a bírálat mikor jelent
fehéret, feketét, igent,
avagy mikor jelent nemet!

Péreli Gabriella

Addig jár a korsó a kútra...

Szűr-Szabó József rajza

– Hiszen te eddig egy kisebb üzletet vezettél!
– Igen, csak ott sikkasztottam, és kirúgtak.

Szembenálló felek

Szűr-Szabó József rajza

Színházi fricskák

Szilveszteri kabaré

A rádióban — amint hírlik —
A munka fölöttébb jól halad,
A humoristák már írják azt,
Ami a műsorból kimarad...

Szükségmegoldás

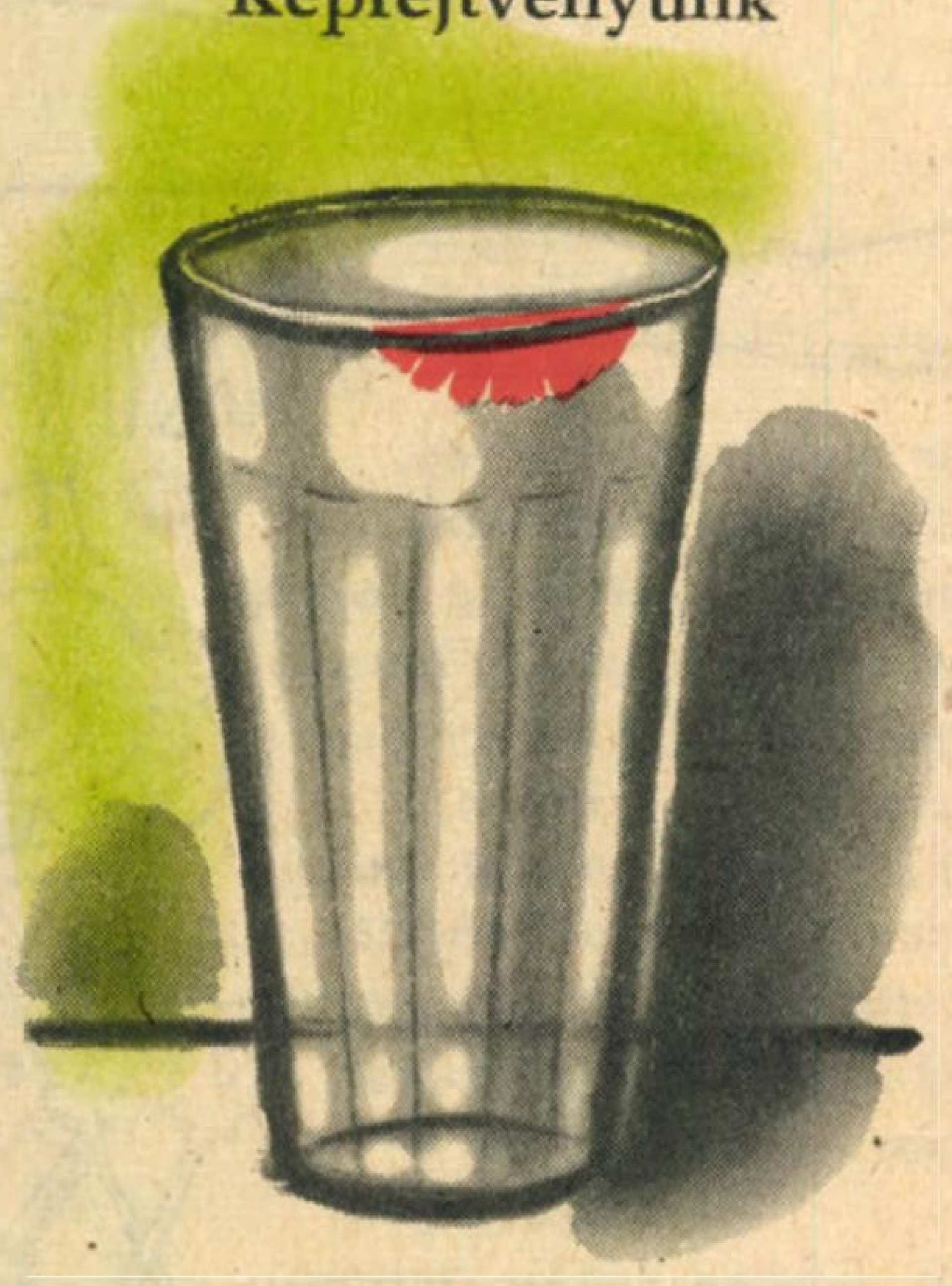
Nívódíjat nem kapott még,
Most kárpótlásul nagy sikerrel
Pályázik az ivódíjra,
Naponta három-négy literrel...

Modern esztrád

Helyenként már megvalósult,
De remélem múló tünet,
Hogy a műsor tizenöt perc,
S három órát tart a szünet...

Szilágyi György

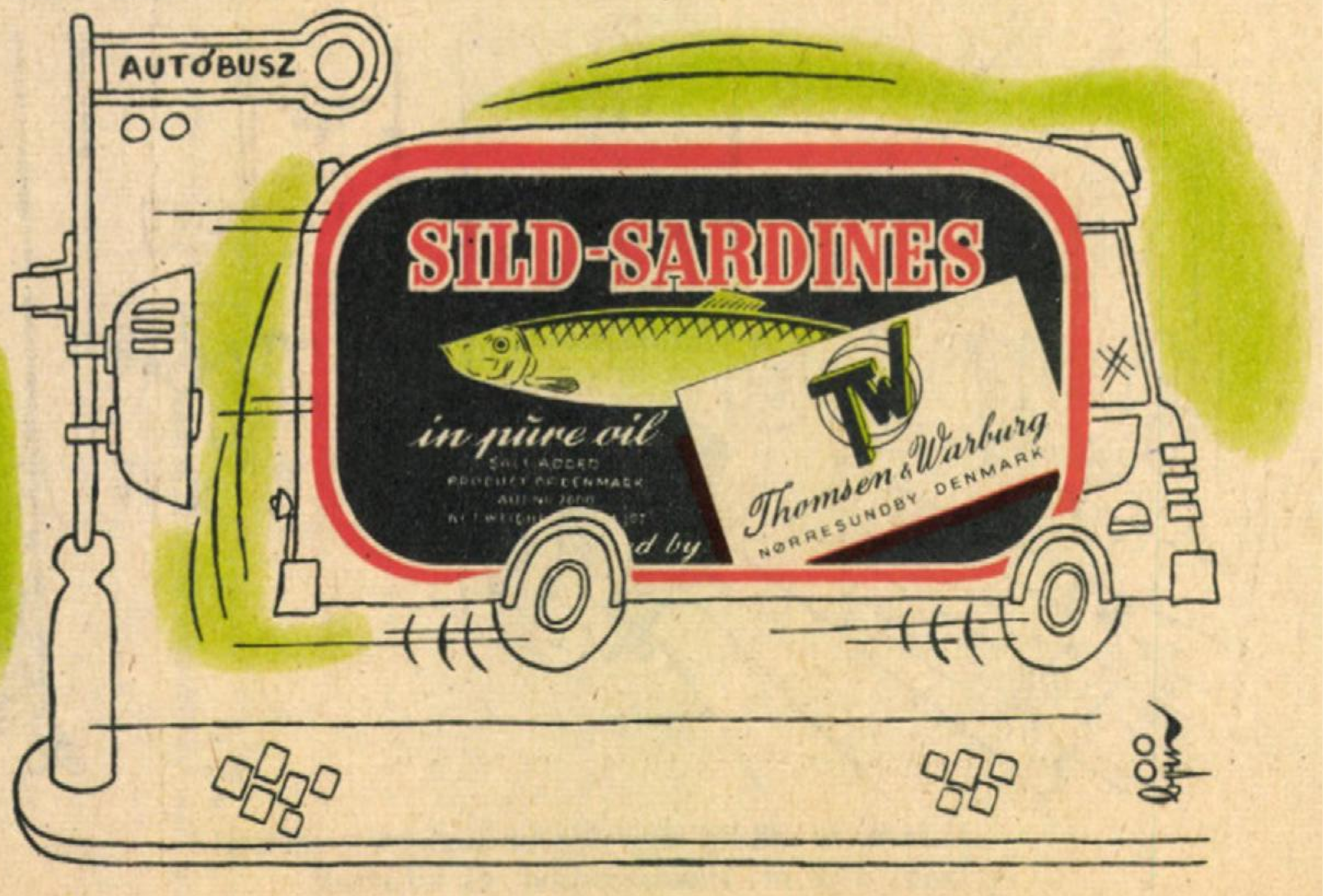
Képrejtvényünk

Szájhagyomány.

Csúcsforgalmi busz

Balázs-Piri Balázs rajza

Kényes vendég

A vidéki városka éttermében a vendég sokáig böngészte az étlapot, azután megkérdezte a pincértől:

— Milyen a paprikás csirke?

— Kitűnő. Egészen friss. A szegény csirke reggel még itt kapirgált az udvaron. Gyönyörű fehér leghorn csirke volt.

A vendég csodálkozva nézett a könnyező pincérre, azután tovább nézegette az étkek felsorolását.

— Nem kérek csirkét. Látom, hal is van. Jól készítik maguknál a halászlét?

— Mindenki dicséri.

— Friss?

— Egészen friss. Ma reggel ütötték agyon. Hatalmas példány volt, úgy szeretett volna még élni. Amikor a vizet leeresztették róla, és szárazon maradt, hatalmasakat ugrált. Úgy megsajnáltam. Ne tessék haragudni érzékenységemért, de nagy állatbarát vagyok.

— Halat se hozzon. Talán sertéskarajt, káposztával és burgonyával. Ajánlja?

— De mennyire! Reggeli szúrás. Itt ölték meg a szomszédban. Tetszik

tudni, én itt lakom a szemközti házban. Felébredtem a sikítására. Először elmenekült, de a böllér hamar elfogta. Hozhatom?

— Ne... ne... Mondja, maga személyesen ismerte a megboldogultakat?

— Tetszik tudni, hogy van az vidéken. A csirke, a liba itt él az udvaron, a kertben, a szomszéd disznót hizlal, a halat élve vásároljuk. Tessék talán párolt marhafartőt. A marhát nem láttam utolsó perceiben. Nem is volna erőm végignézni, ahogy leölik. Csak hallomásból tudom, hogy gőzölög a vére. Rémes lehet. Szóval párolt marhafartő...

— Ne, ne hozza — ijedezett a vendég, akinek lelki szemei előtt megjelent a vágóhíd képe. Újra elővette az étlapot és hosszasan nézegette.

— Talán disznótorosat? — próbálkozott a felszolgáló.

— Az is izé... a ma reggeliből?

A pincér megtörölte szemét a zsebkendőjével.

— Hogyne, kérem, egészen friss az illető.

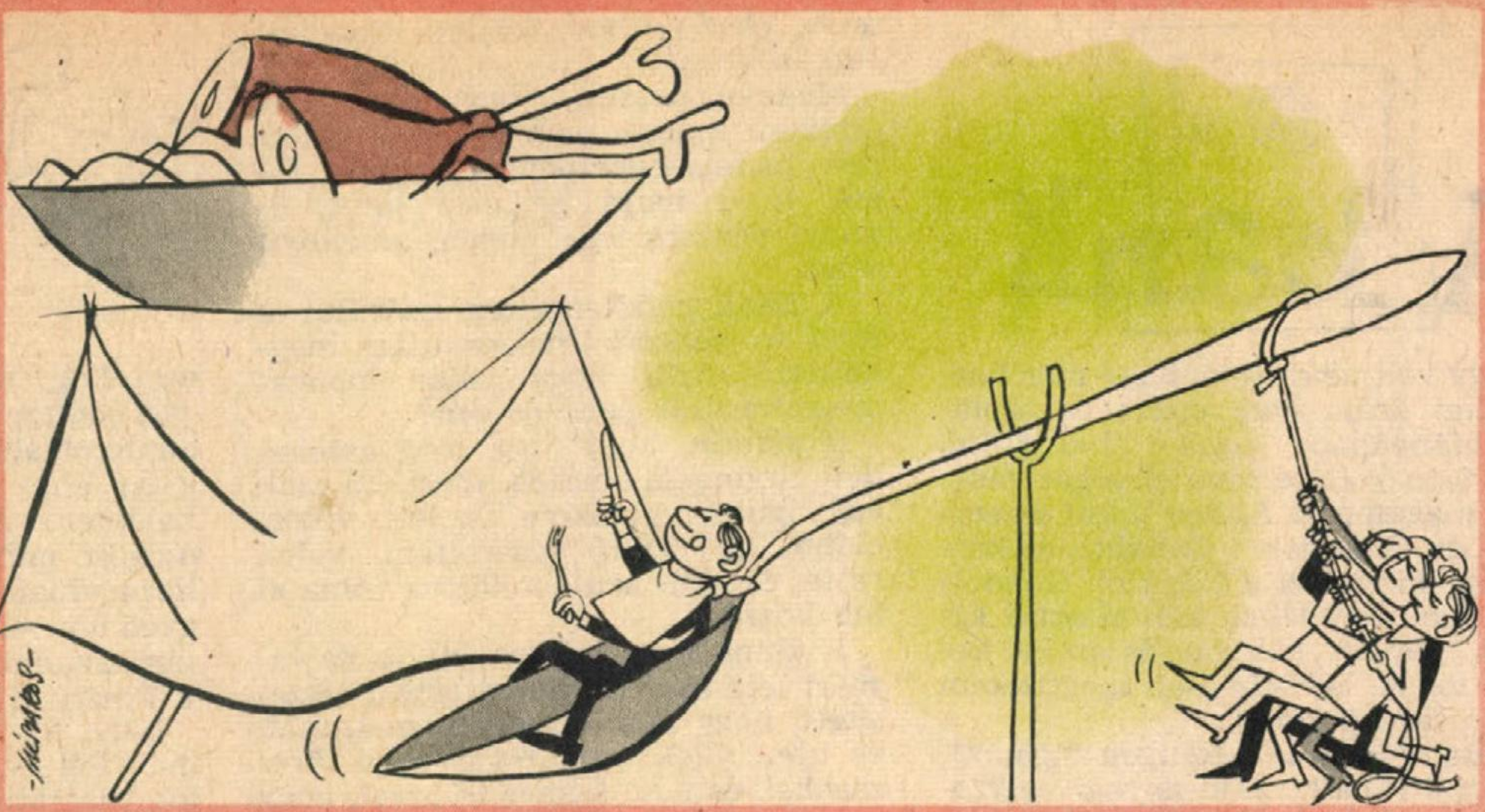
— Nem kérek belőle. Tudja mit, hozzon egy túróscsuszát.

— Töpörtyűvel?

— Nem... Hogy képzeli? Nekem nincs szívem?

Palásti László

Akad, aki így képzeli a kommunizmust

Mészáros András rajza

Így is születnek kiskirályok

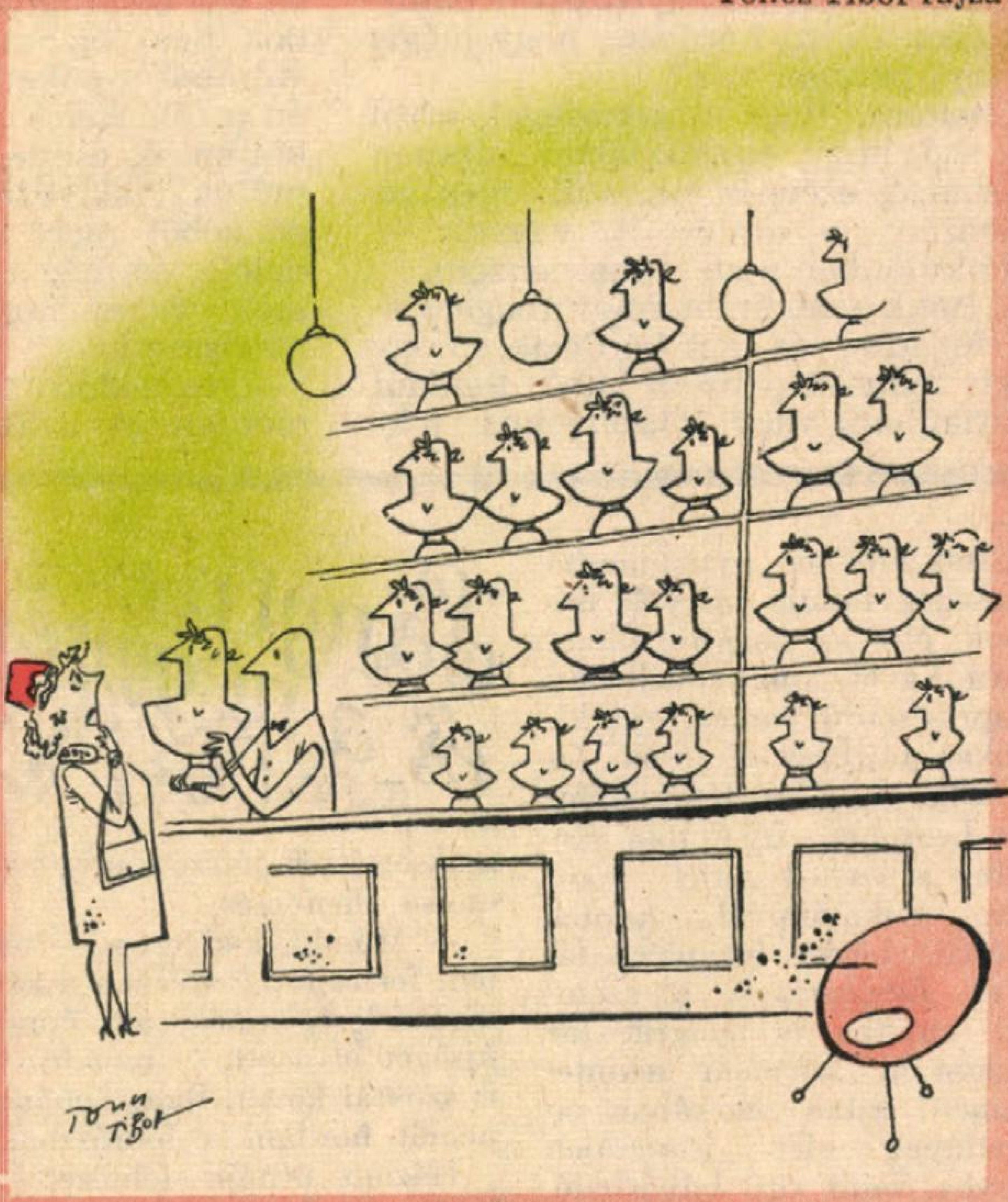
Pusztai Pál rajza

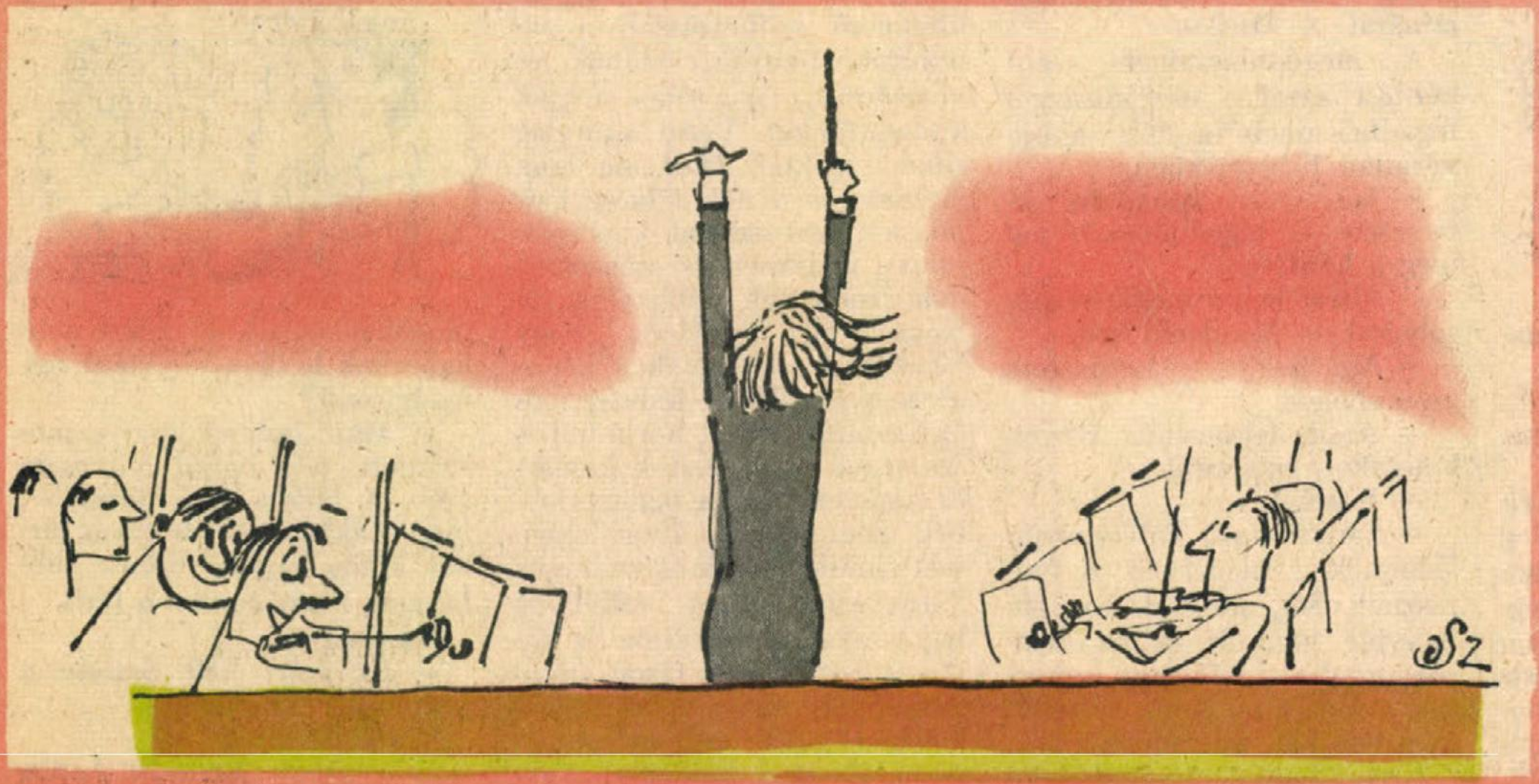
– Mégiscsak lehet valami abban, hogy én egy rendkívüli ember vagyok . . .

Kiárusítás

Toncz Tibor rajza

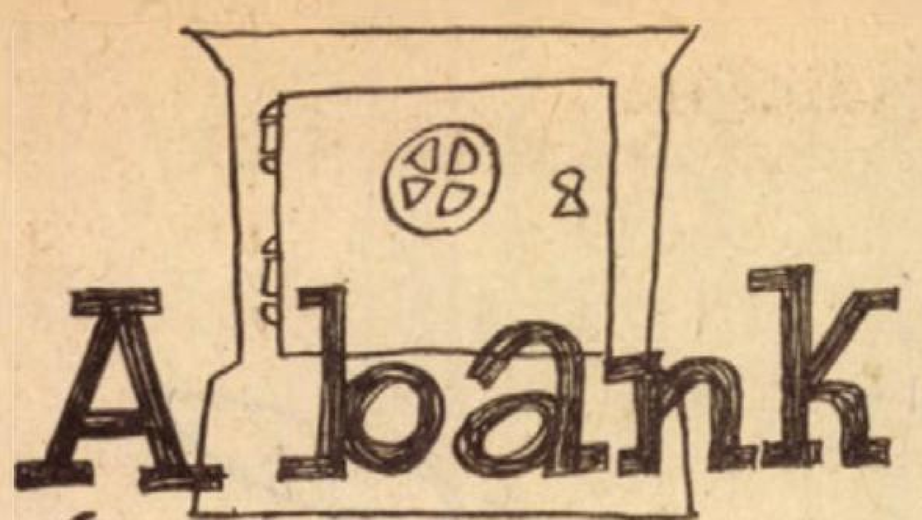
– Levélnehezéknek, asszonyom . . .

Óvatos duhaj

Szűr-Szabó József rajza

– Figyeld meg, nem int se jobbra, se balra!

A bank

Úgy volt nemrégen, hogy már harminchat órája nem ettem és táplálék hiányában fogok elpusztulni, mert nem volt pénzem eleséget vásárolni magamnak. Akkor jutott eszembe, hogy elmenjek a Bankhoz és kérjek egy kis pénzt a Banktól. Gondoltam, nem ajándékba kérem azt a kis pénzt, hanem kölcsön, és amint keresni fogok, becsületesen megfizetem neki a tartozásomat.

A Bank igen előzékenyen fogadott, szivarral kínált, majd anyagi helyzetem után érdeklődött. Megköszöntem érdeklődését és mondtam, hogy éppen azért kerestem fel őt, mert pocsék anyagi helyzetben vagyok, és pénzre volna szükségem.

A Bank még szívélyesebben bólintott erre, és azt kérdezte, hogy mégis mennyi pénzem van?

Feleltem, hogy éppenséggel arról van szó, hogy egyáltalában nincsen pénzem, és ezért is van szükségem az ő pénzére — amiért itt vagyok — mert különben nem volna pénzem.

A Bank szavaimat nagy megértéssel fogadta, és azt kérdezte, hogy mégis mennyi pénzem van? Például ingatlanban, vagy földbirtokba fektetve, ékszerekben, esetleg termelési eszközökben?

Megnyugtattam, hogy semmiféle értékem nincsen, amit pénzzé tehetnék, hanem egyesegyedül általa fogok most majd pénzhez jutni, és annyi pénzem lesz éppen, amennyit ő ad.

A Bank gondterhelten csóválta a fejét és hosszas tűnődés után megkérdezte még, hogy vajon mennyi megtakarított pénzem van?

Mondtam, hogy egy megveszekedett fityingem sincsen, mert, ha csak egy lyukas petákom is lett volna, előbb egy kiflit vásároltam volna rajta, és csak azután jöttem volna el ide hozzá.

A Bank erre nagyon hűvös és kimért lett, és atyai dorgálásban részesített, hogy nem restellem magamat, és itten állok egy fővárosban üres zsebbel, és nem számolok azzal, hogy számos dolog adódhat napközben, amikor pénzre lenne szükségem, én pedig nem hordok pénzt magamnál. És közbefűzte azt is, hogy természetesen ő sem ád pénzt nekem, és hogy én ezt beláthatom, hogy ő ilyenmódon nem bízhat bennem, mert szavaimból a süket is kihallhatja, hogy én a tőle kölcsönkért pénzt el fogom költeni és esetleg már egy negyedóra múlva hiányozni fog nálam az ő pénzéből, mert kiflit fogok vásárolni belőle, és még töpörtyűt is képes leszek venni hozzá, ahogy ő engem megismert.

Ilyenmódon azután meghatódva mentem el a Banktól, és elhatároztam, hogy új életet kezdek, és mindjárt loptam is egy csomag kekszet az önkiszolgáló boltban, mivel már nagyon éhes voltam. Másnap azután beléptem egy iparengedély nélkül dolgozó műanyagtojásgyártó üzembe, harmadnap feketén túlóráztam, negyednap elsóztam egy vállalatnak gimnáziumban festett akvarellemet, a Feszty Körkép helyére.

Isten fel is vitte gyorsan a dolgomat. Fél év sem telt el, narancsligetet vásároltam, és saját flottám volt a holt Dunaágban. Miután öttalálatos lottószelvényem nyereményét is felvettem, egy kis levél várt a Banktól.

Örömmel értesítettek, hogy megváltozott körülményeimet figyelembe véve, szívesen rendelkezésemre állnak, s máris megszavazták a fél évvel ezelőtt tőlük kölcsönkért kétszáz forintot, melyet postán el is küldtek a részemre. Egyben felhívják a figyelmemet a tűz- és balesetveszélyre, és a szívük aggódik miattam, mivelhogy nem vagyok ablakbetörés ellen sem biztosítva.

Somogyi Pál

Sanyiúr és a negyven rabnő

Titokzatos és nyugtalanító jelenségek tanúja vagyok hónapok óta az eszpresszóban, ahová kávét inni, elmélkedni és apró-cseprő emberi gyarlóságokat megfigyelni járók. Zilált külsejű nőket látok időnként beosonni, izgatottan tárgyalni a személyzettel, majd némi zsákmánnyal, kupica rummal, bögre feketével távozni. Egyik-másik a szomszéd trafikba is beugrik (az ablakon át követem tekintetemmel), aztán markában cigarettával siet ismeretlen irányba, mint egy búvárhajó, amelynek kapitánya csak a Jóreménység Fokánál bonthatja fel a lepecsételt útiparancsot.

— Honnan s hová? És miért? — gyötört a kíváncsiság.

Hajdanvolt ifjúságom riporteri ösztöne újraéledt. Meg kell oldanom a rejtélyt! Napokat és heteket szántam a megfigyelésre; követtem a titokzatos csapzott nőket, kihallgattam tanúkat — végre a magyarázat birtokába jutottam. A megoldás elképesztő volt, szükségesnek látszott még egy utolsó ellenőrzés.

— Mondd, kedvesem — tettem fel rajtaütésszerűen a kérdést feleségemnek, aki éppen újságot olvasott, — mondd: te is szoktál kávét, italt, dohányneműt hordani a fodrásznak?

Házam úrnője felnézett a berlini kérdést taglaló cikk közepéből, és nyugodtan felelt:

— Én véletlenül nem. Mert az én fejemet fodrásznő szokta csinálni. A Micike.

A megdöbbentőnek szánt kérdést azzal a higgadtsággal fogadta, amely a nők sajátja váratlan helyzetekben.

— Izé... — támadtam rá hevesen —, téged nem is lep meg a kérdésem?

— Miért lepne meg? — mosolygott. — Mindenki hoz.

— Mit hoz? — kérdeztem szívdobogva.

— Amit felsoroltál. Kávét, konyakot, cigarettát.

— Kinek?

— Sanyiúrnak, Palikámnak, Ödönnek, Misiédesnek. A fodrásznak. Sőt, nemcsak hoz. Ha Sanyiúr nem ér rá és megparancsolja, a nők meg is mossák a másik nő fejét, kiszedik a csavarókat, miegymás..

Elsápadtam: nyomozásom eredménye, felfedezésem tehát nem újszerű és szenzációs?

Tovább kérdezgettem hitvesemet. Válaszaiból kibontakozott a való helyzet:

Csodálatos, korszerűségében korszerűtlen kép, mintha az egykori spanyol hódítók világa kelt volna új életre: harcias és zordon férfiak, körülöttük alázatos rabnők serege, amely áhítattal lesi Parancsolójának óhaját... Budapest hímnemű nőifodrászai, a sanyiurak, palikák, ödönök és misiédesek, szigorúan fogják kuncsaftjaikat. Verni aránylag ritkán szokták őket, de csak intenek, és a nők félkész hajjal, kéttucat sróffal koponyájukon, nedvesen és csapzottan már rohannak féldeciért, öt Kossuthért, dupláért, hogy biztosítsák maguknak a kényúr kegyeit. Ha a fodrász nős és háztartása van, borjúdiót is szereznek neki, izlandi kaviárt és ananászt, sőt a legügyesebbek krumplit is. Engedelmesek, simulékonyak és kedvesek Sanyiúrhoz, mert különben baj lesz! A munkadíjon és külön pénzbeli juttatáson kívül még ilyen lovagi szolgálatokkal iparkodnak érdemeket szerezni. És ez a boldog rabszolgasors vár minden nőre, akár fiatal, akár még fiatalabb, ha férfinemű fodrász kezére *adja* fejét.

Nőm befejezte tájékoztató előadását, visszatért a berlini kérdéshez. Nehezen törődtem bele, hogy lázas izgalommal kinyomoztam valamit, ami abszolúte nem titok. Nem akartam hinni, megkérdeztem:

— És mondd: biztos, hogy ez köztudomású?

— Na hallod! Minden nő tudja. És csinálja.

— No de — háborgott bennem a kispolgári csökevény, amely berzenkedik az ellen, hogy húszegynéhányéves férfiak nőkkel szolgáltassák ki

magukat —, no de miért nem leplezitek le őket? Például egy újságírónő?

— Majd bolond lesz — mosolygott üde bájjal hitvesem ezen a férfias naivitáson —, hiszen akkor egy életen át járhat kócos hajjal; fodrász többé nem veszi kezébe a fejét.

Rámnézett:

— És mért kell Sanyiurat leleplezni? Irigyled?

Vesémbe látott.

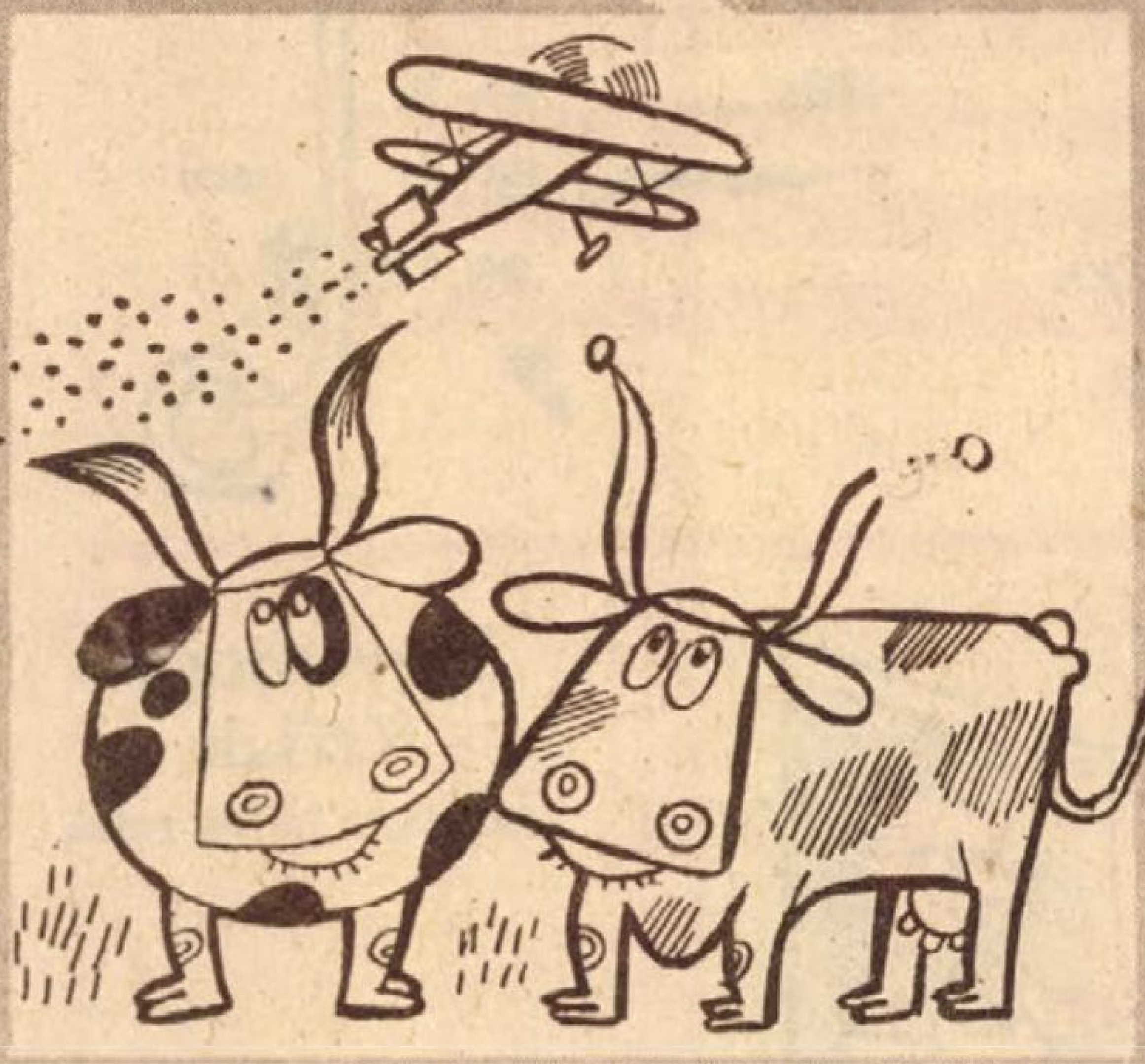
Erdődy János

Horgászparadicsom

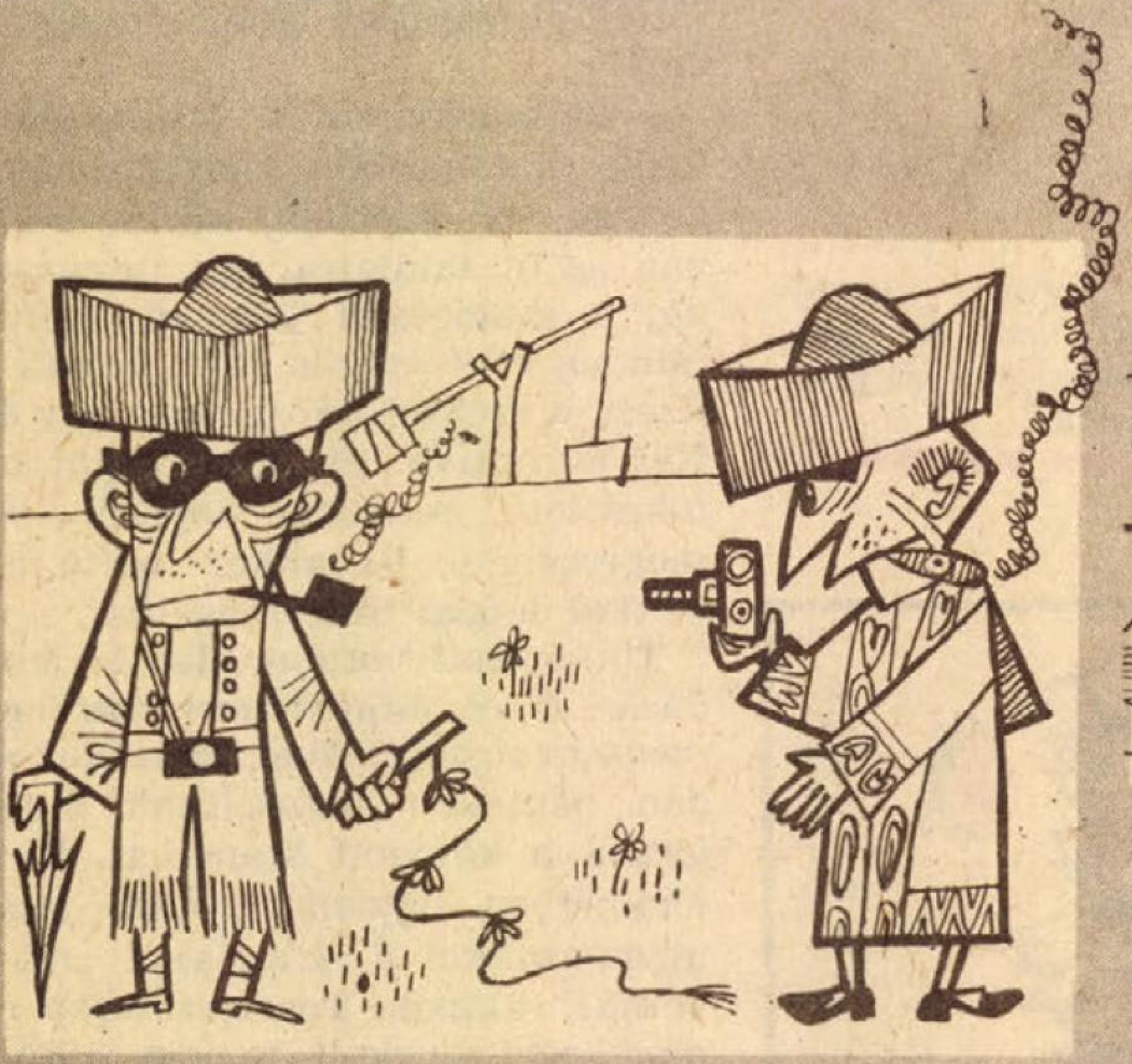

– Mondtam már, hogy ne pattogtasson! Ilyen zajban nem lehet horgászni!

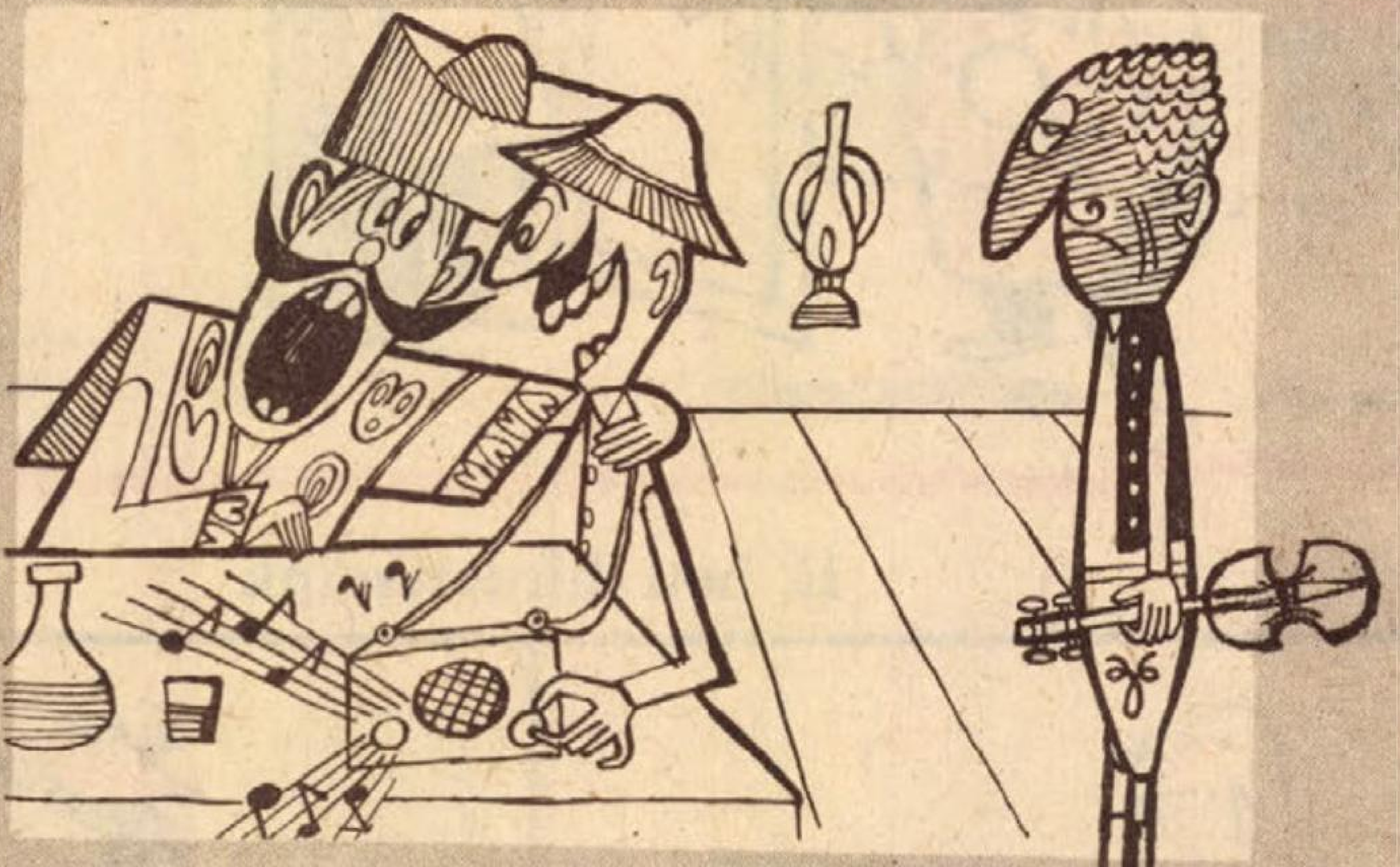

Szórják a műtrágyát

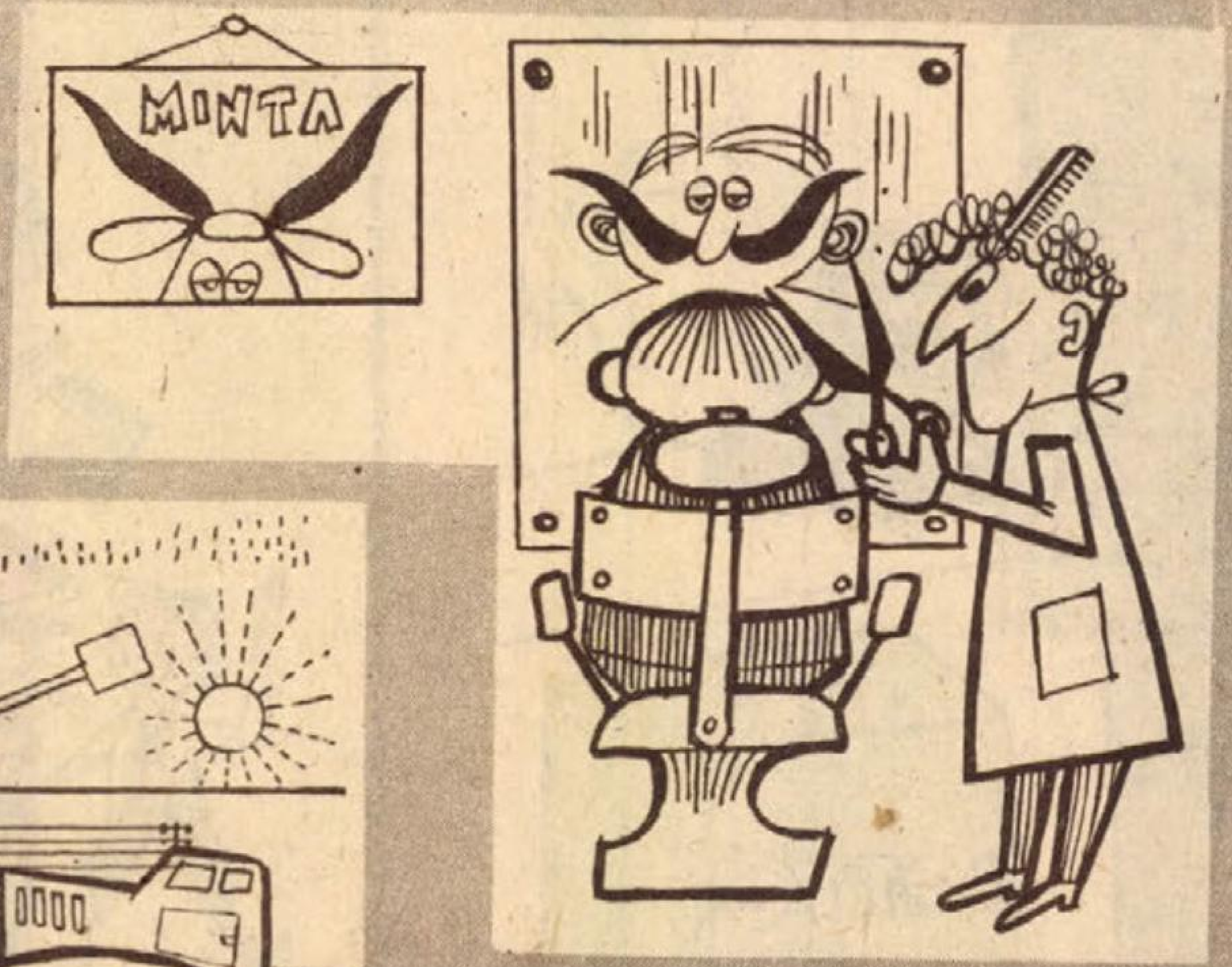
– Hallod, Riska, ezzel nem lehet versenyezni!

Külföldiek a pusztán

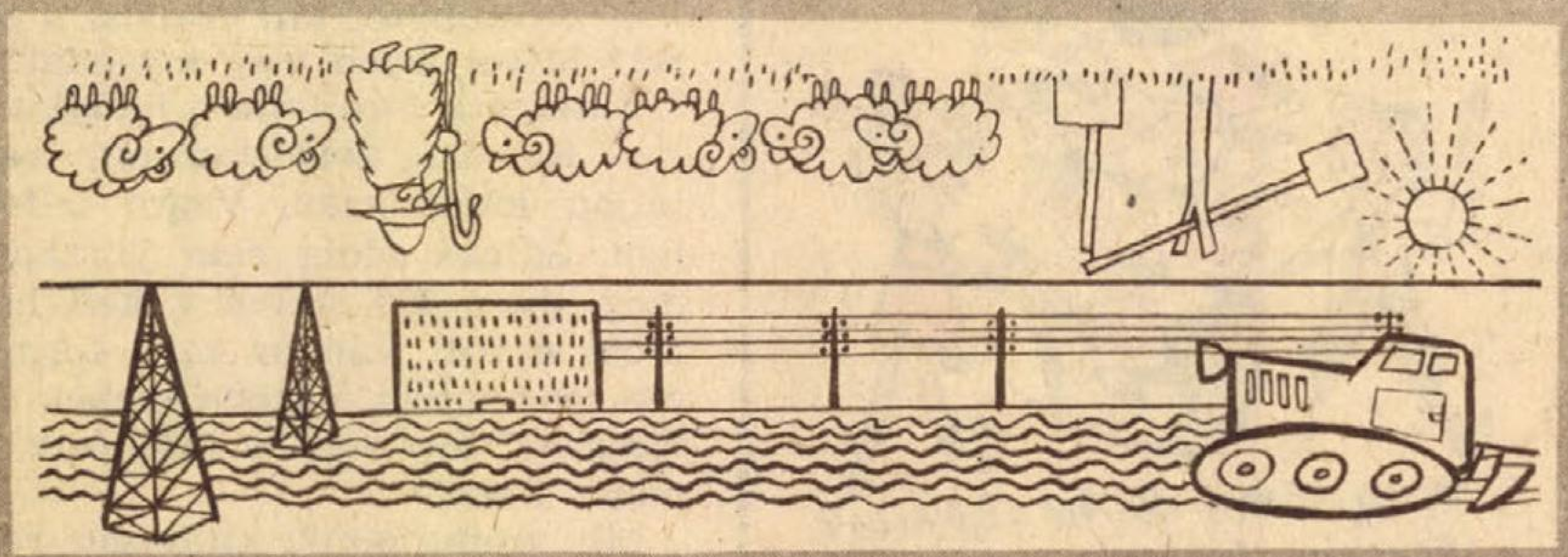

Mulatnak a hortobágyi csárdában

Fodrászat a pusztán

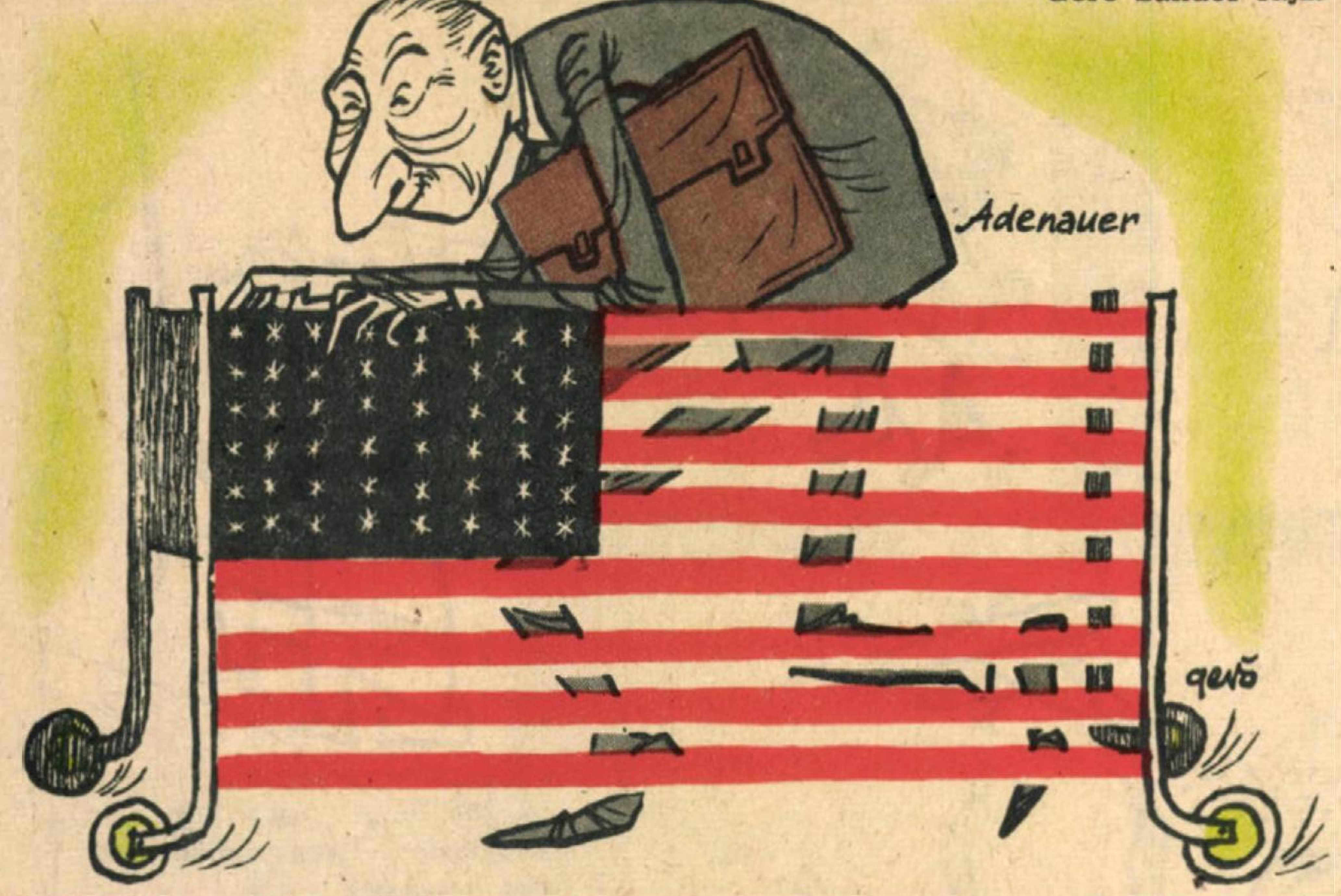
Délibáb

Nem délibáb

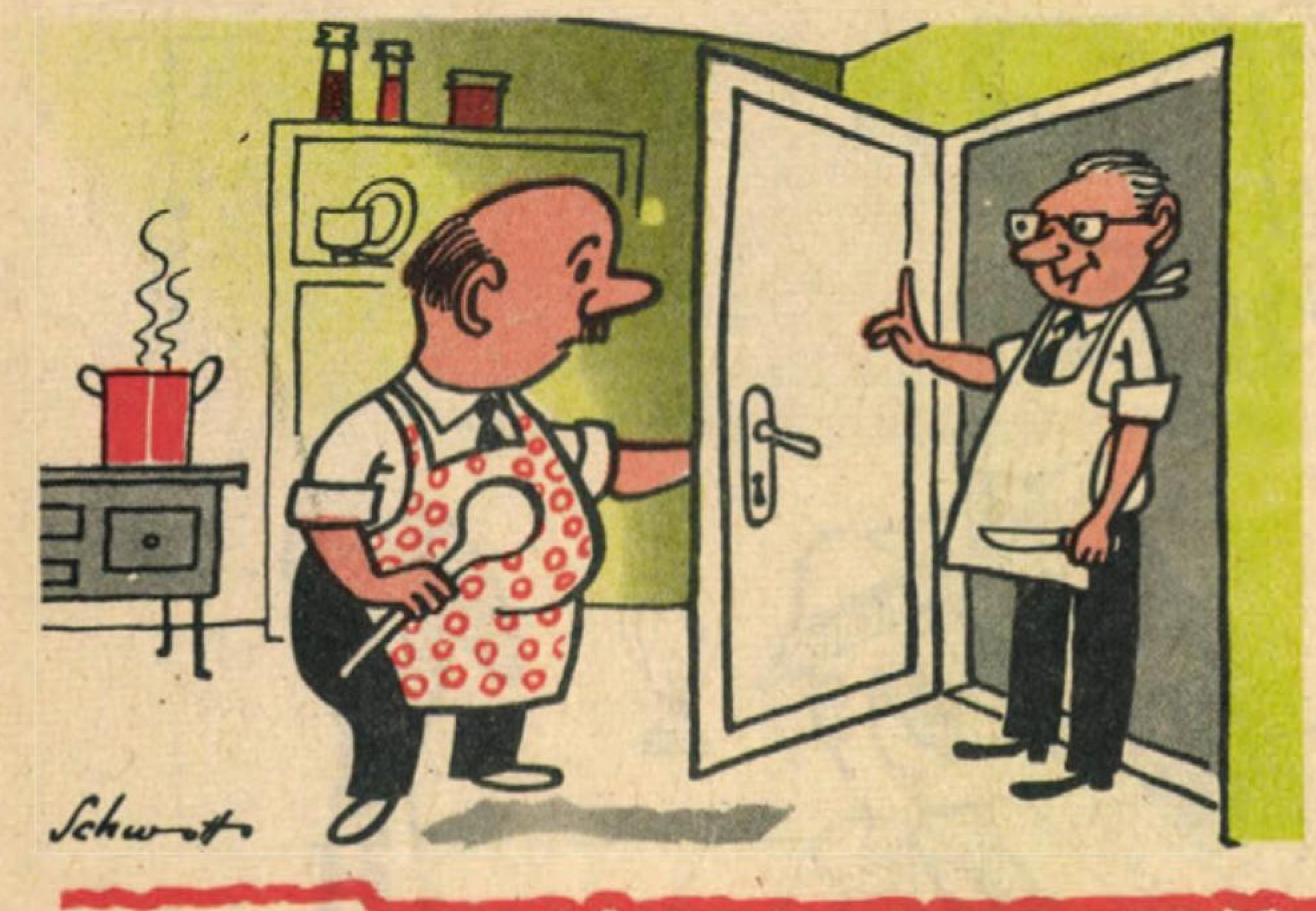
Jár a baba, jár...

Gerő Sándor rajza

Egyenjogú férfiak

Schwott Lajos rajza

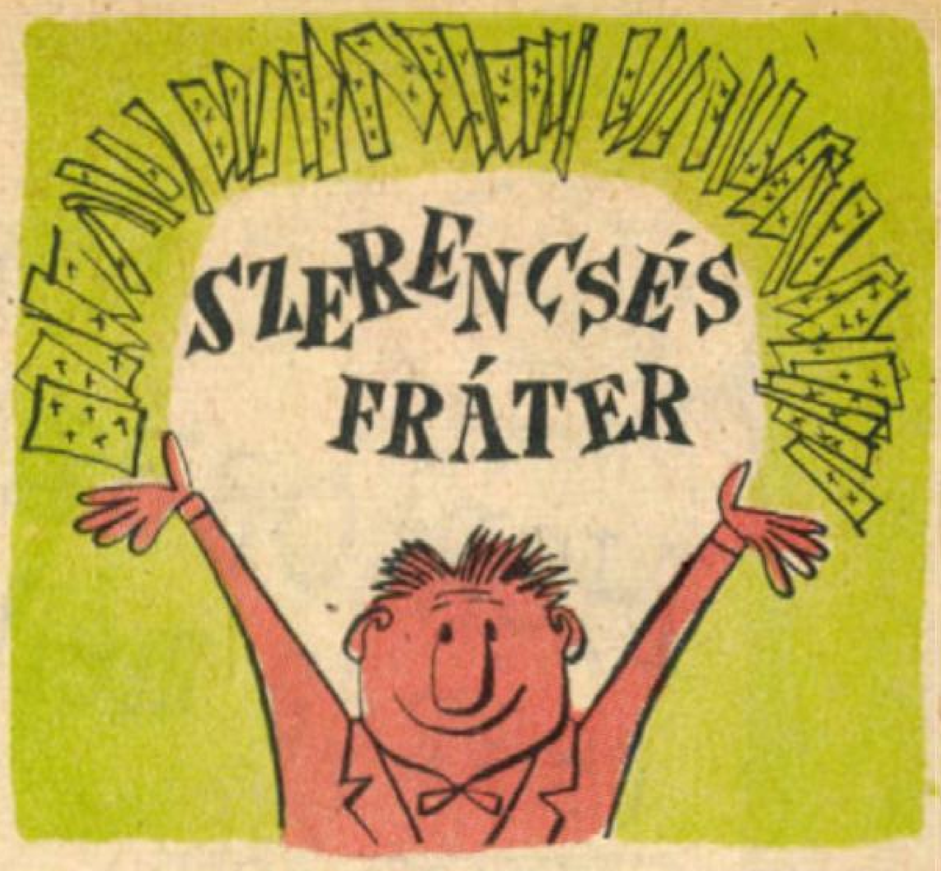

– Kovács szomszéd, nem tud kölcsönadni egy kis fokhagymát?

E heti hirdetéseink

Az embernek minden témakörre akad vitapartnere. Ferivel a külpolitikai kérdéseket szoktam megvitatni. Gyuszi híres női szakértő, Lacival, a mérnökkel, a különböző betegségek tüneteit tárgyaljuk, Elemér viszont a szerencsejátékok területén járatos.

Amióta a lottó elkezdődött, hetenként vele értékeltem ki az eredményeket, illetve a kudarcokat. Rendszerint mindkettőnknek „pont mellette" húzódott meg a nyerőszáma, esetleg három találatot értünk el — három különböző szelvényen.

Két esztendővel ezelőtt Elemért mint vitapartnert, majdnem elvesztettem. Egy ködös pénteki napon, amikor szerinte „lehetetlen" számok jöttek ki, váratlan bejelentéssel fogadott:

— Beszüntettem a lottót. Az éjszaka matematikai számításokat végeztem, és rájöttem, kevés esélyem van az öt találatra, bár ugyanazokkal a számokkal játszom. Helyette minden csütörtökön félre teszek egy tízest, a szokott három szelvény árát. Két év múlva lesz ezer forint megtakarított pénzem, anélkül, hogy megérezném. És akkor méltó ajándékkal lepem meg magamat.

Tudomásul vettem Elemér lemondását. Mint vitapartnert szerencsére mégsem vesztettem el. Ezután is minden pénteken összeültünk megtárgyalni a kihúzott számokat. Elemér elméletben ugyanis tovább játszott ugyanazokkal a számokkal „mi lett volna?" alapon. Természetesen most már azért szurkolt, nehogy kihúzzák a számait. A szurkolás igen eredményes volt.

Múlt héten sugárzó arccal fogadott.

— Letelt a két esztendő — rikkantotta. — Együtt van az ezres!

— Gratulálok. Mit csinálsz a pénzzel? Mivel leped meg magadat?

Suttogóra fordította a hangját:

— Két évig dolgoztam egy csalhatatlan lottóteórián. Végre felfedeztem. Sajnos eddig nem játszhattam meg, mert 300 szelvény kell hozzá. Most együtt van az ezer forintom, ma megvettem a szelvényeket, és az éjszakát rászánom a kitöltésre. Mit szólsz hozzá?

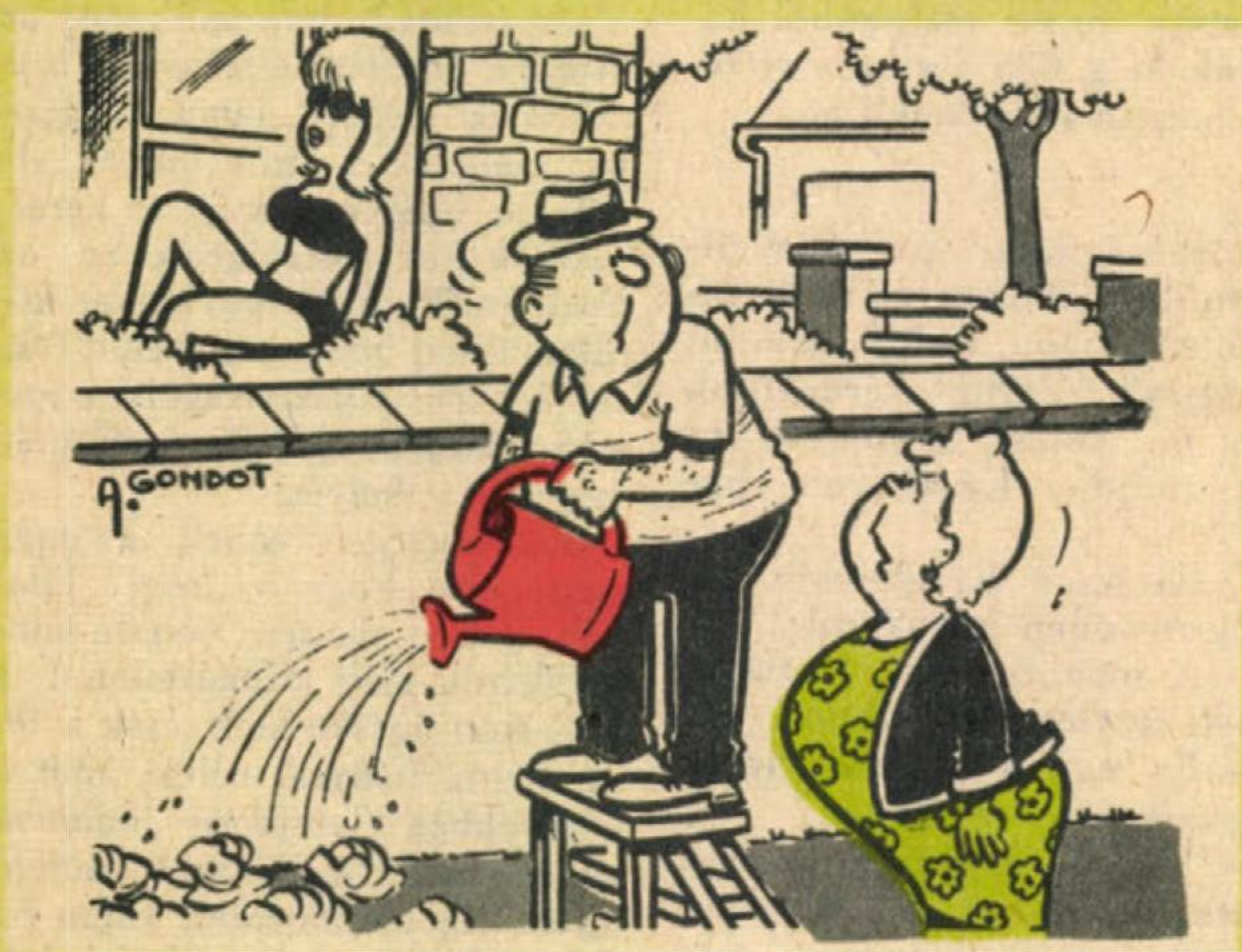
Mit szólhattam? Ájtatosan rebegtem:

— Szerencsés fráter!

Stella Adorján

IMPORT humor

(Angol és francia lapokból)

– Megőrültél? Sámlira állsz fel öntözni?

Az ókor nagy építkezései

– Fantasztikus, hogyan tudtuk mi ezt felépíteni?!

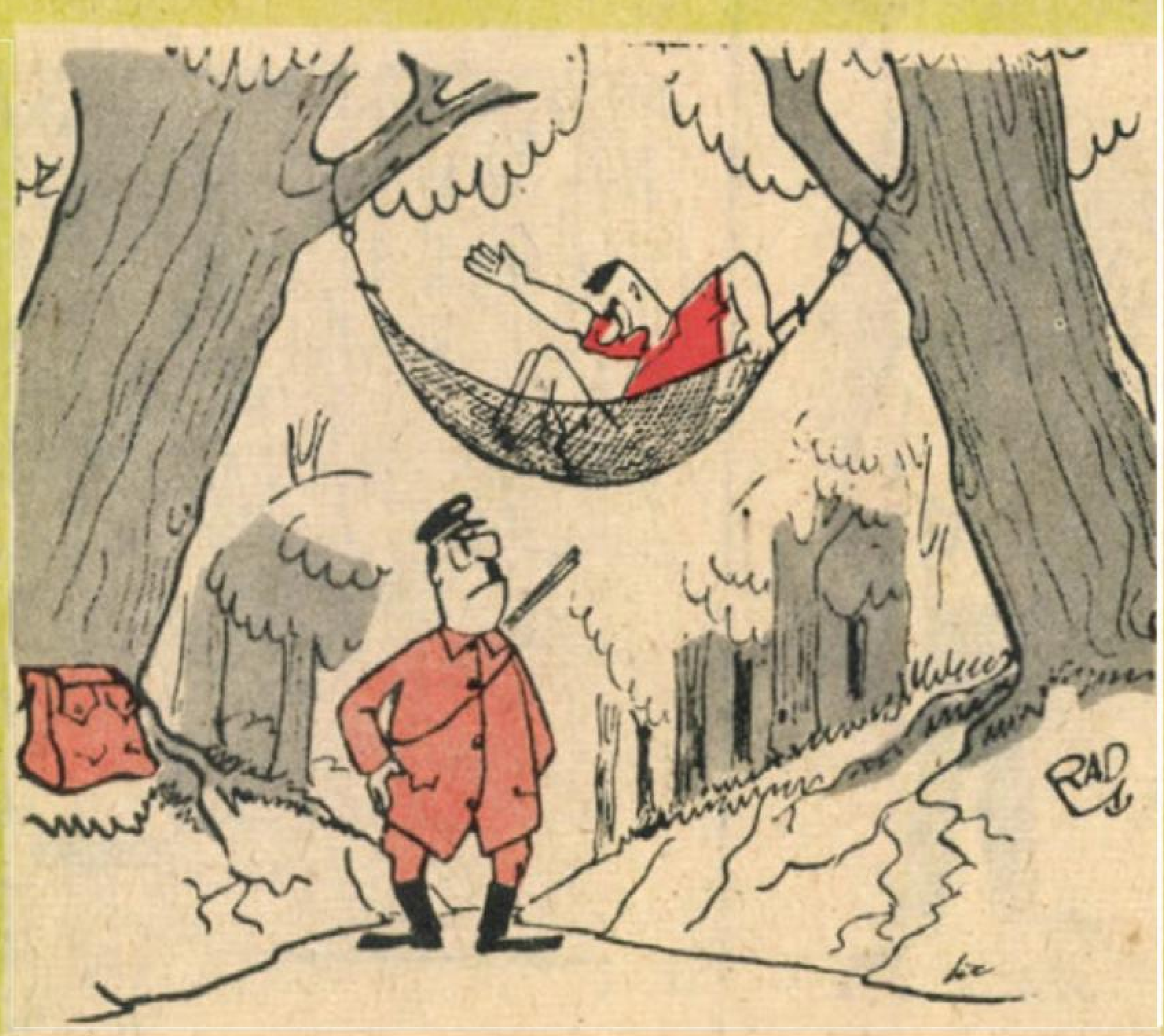

Átlát a szitán

– Valld be őszintén, nem a kalapot utálod, hanem engem!

– Ne nyúljunk semmihez, amíg a rendőri bizottság meg nem érkezik!

– Kérem, erdőcsősz úr, szavamra, nem én hajlítottam meg a fákat...

Vacsora hétkor

Ülünk a Szent István körúti Club-étterem sivár emeletének zsírfoltos abroszú asztalánál, és várjuk a felszolgálót. Negyedóra elteltével átmegy a színen egy jókarban lévő pincér, majd eltűnik a jobboldali ajtón.

Na, mondom a feleségemnek, itt már nem terem meg nekünk a színház előtti vacsora, mert a várakozással kiszaladtunk az időből. Mikor azonban felcihelődtünk, és el akartuk hagyni a „várótermet", ismét megjelent a pincér. „Azonnal hozom az étlapot!" – közölte udvariasan, és tovább várakoztunk még egy negyedórát. Mondanom sem kell, az „azonnalból" éppen úgy nem lett semmi, mint a Club-vacsorából.

(b)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Kétséges grafika" címen kifogásoltuk a „Milliók Könyve" sorozat technikai megoldását. Az Európa Könyvkiadó válaszában elismerte a hibát, amelynek oka, hogy az előállító külföldi vállalat a szükséges változtatást csak a harmadik kiadványtól tudta végrehajtani. A következő kötetek már az új eljárással készülnek.

*

A „Halló taxi" című cikkükben szóvá tették, hogy a Thälmann utcai lakótelep taxi-állomásán sohasem áll benn kocsi. A gépkocsivezetőknek kötelességük beállni, ha látják, hogy nincs kocsi az állomáson, ezt azonban gyakran elmulasztják. Ezentúl az ellenőrzést megszigorítjuk és a szabálytalanságot elkövetők ellen fegyelmit indítunk.

Fővárosi Autótaxi V. Forg. Főoszt.

A kisemberek vámszedői

Aki építkezik, annak egy kis megtakarított pénzecskéje is van, vallják az építőipar szerencselovagjai, és minden eszközt megragadnak azért, hogy ezeket a megtakarított pénzecskéket a saját zsebükbe irányítsák — írja panaszlevelében Hegedüs Ferenc zselicszentpáli olvasónk, majd alátámasztja a következőkkel:

Ez év májusában megjelentek nálam egy újtípusú Opelkocsival Jakab Alajos budapesti (Práter u. 75.) géplakatos megbízottjai. Megrendeltem náluk négy darab ablakredőnyt, és lefizettem 635 forint előleget. A megegyezés úgy szólt, hogy a redőnyöket legkésőbb október 1-ig, 2500 forintos utánvételi díjjal elküldik. Mikor a határidő elmúlt, írtam a cégnek, de választ nem kaptam. Végre a harmadik levelemre megjött a válaszlevél, amelyben azt kéri tőlem a cég, hogy közöljem a méreteket, az árat és az előleg összegét, mert elveszett a megrendelőlap. A kért adatokat ajánlott levélben azonnal postára adtam, és vártam tovább. Redőnyök helyett a napokban megállt a házunk előtt egy Wartburg, kilépett belőle a májusban nálam járt megbízottak egyike, és ismét redőnyrendelésre serkentett. Megmondtam neki, hogy én az ő cégénél már májusban megrendeltem a redőnyöket, amire ő azt mondotta, hogy most más vállalatnál dolgozik, a májusi megrendelésről pedig nem tud, és kérte tőlem a megrendelőlapot. Bementem a lakásba, elővettem az eredeti megrendelést, de mire kijöttem vele, a wartburgos ügynök már elporzott.

Kedves Ludas Matyi, nézz körül alaposan ezeknek a „gépesített" vámszedőknek a portáján, mert attól tartok, hogy nemcsak az én zsebemből kaparták ki a 635 forintos előleget, hanem másokéból is.

*

Körülnéztünk. A Práter utcai műhely idős mestere és tulajdonosa nem tudott semmit az ügyről. Bármit kérdeztünk tőle, a válasz mindenre ez volt: majd a Kraskovics elintézi...

— Ki az a Kraskovics, aki a cég nevében intézkedik?

— A megbízottam. Ezeket a vidéki ügyleteket ő intézi.

— És van a cégnek vidéki üzletszerzésre engedélye?

— Van — mondotta az ősz mester —, de az is a Kraskovicsnál van...

Mivel a cégtulajdonostól nem tudtunk meg semmi érdemlegeset, úgy döntöttünk, hogy a további nézelődést rábízzuk az illetékesekre.

(bernáth)

Rózsadombi buktatók

A kies rózsadombi Bimbó úton a járda mindkét oldalán körülbelül ötven méteres távközönként egy-egy vadonatúj lámpavas fekszik. Az egyik keresztbe, a másik hosszába, a harmadik meg az úttestre borulva. Ezeket az összevissza elfekvő lámpaoszlopokat nemcsak a járókelőknek, de még az autóbuszoknak is kerülgetniük kell. Kerülgetik is, ha észreveszik. A lámpavasakat körülbelül két hónappal ezelőtt rakták le, sőt a járdaszegélyen festékkel meg is jelölték a felállításuk pontos helyét.

Érdekessége ennek a nagy sietségnek, hogy a „régi" lámpák, a szép, modern vonalú kandeláberek még kifogástalanul a helyükön ágaskodnak, csak a fehér bura hiányzik róluk, amit a környékbeli fiatalkorú indiánok lecsúzliztak. Mindezeket látván, újfent elgondolkoztam: vajon mi célja lehetett az új oszlopok korai kiszállításának, és a járdán való hevertetésének? Vajon mikor állítják fel az új oszlopokat, és mikor szerelik le a hibátlan régieket?

(rj)

Komámasszony, hol az apró?

Azzal a szándékkal mentem be délután úgy hat óra tájt a Mártírok útjai Mecsek cukrászdába, hogy felhörpintek egy dupla feketét, és veszek néhány darab mignont a gyerekeknek. Letettem a pénztárpultra egy százast, és blokkot kértem. A pénztárosnő végignézett a bankómon, majd „Nincs apróm" jelszóval a fizetőpincérhez irányított. A fizető kézlegyintéssel jelezte, hogy ő is aprópénz-hiányban szenved. Mit volt mit tennem, elvándoroltam egy másik cukrászdába, ahol volt fekete is, mignon is, meg aprópénz is...

Miért nem gondoskodnak egy ilyen nagyforgalmú üzletben aprópénzről? És, ha elfogy, miért nem váltanak a szomszédban?

Talán mégsem kellene a vendéget fogyasztás nélkül kiengedni az üzletből, ha fogyasztani akar!

(—e)

Záróra

Schwott Lajos rajza

Ruhatisztítás

Vasvári Anna rajza

– Ne kritizálni tessék, hanem örülni, hogy egyáltalán megtaláltuk...

Elek barátommal az eszpresszóban, kávészürcsölés közben általában megvitatjuk a világ dolgait, és rámutatunk bizonyos jelenségekre. Semmi sem kerüli el a figyelmünket, mint az alábbi fejtegetésem bizonyítja:

— Emlékszel, amikor huszonöt évvel ezelőtt hirdették a „Fehér köpeny" című filmet? Rögtön tudtuk, hogy orvosfilmről van szó. Mert ki járt fehérben annak idején a premontreieken kívül: az orvosok. Figyeld meg, mennyire divatba jött mostanában a fehér köpeny, a tisztaság jelképe. A hentesüzletben hófehérbe öltözött segéd szolgál ki, de a Közértben is, nem beszélve a vendéglátóiparról, ahol nemcsak a kávéfőzőnő és a kiszolgálónő ölt menyasszonyi ruhát, de az irodában kuksoló bérelszámolónő is fehéret visel. Figyeld meg, ott ül két nő, mint vendég, ismerem mind a kettőt, fehér köpenyben fogyasztják a duplájukat, az egyik pénztáros a Keravillnél, a másik igazgatósági titkárnő a Vajmiértnél — ebédszünetben kávéznak. Örömmel állapítom meg, kedves barátom, hogy egyre jobban fehéredünk, egyre higiénikusabban öltözködünk. Bizony nemcsak a fodrászok viselik már a tisztaság szimbólumát, hanem a trafikosnők is. De találkoztam már patyolatfehérbe öltözött lottóárussal is.

— Az semmi — válaszolta Elek.

Tudtam, túl fog licitálni, tehát egyáltalán nem lepődtem meg.

— Látod a sarokban azt a talpig feketébe öltözött férfiút? — kérdezte.

— Látom.

— Mit gondolsz, miért öltözik talpig feketébe? Miért választja ezt a komor színt, amikor — mint helyesen jegyezted meg — a félváros hófehérben futkároz?

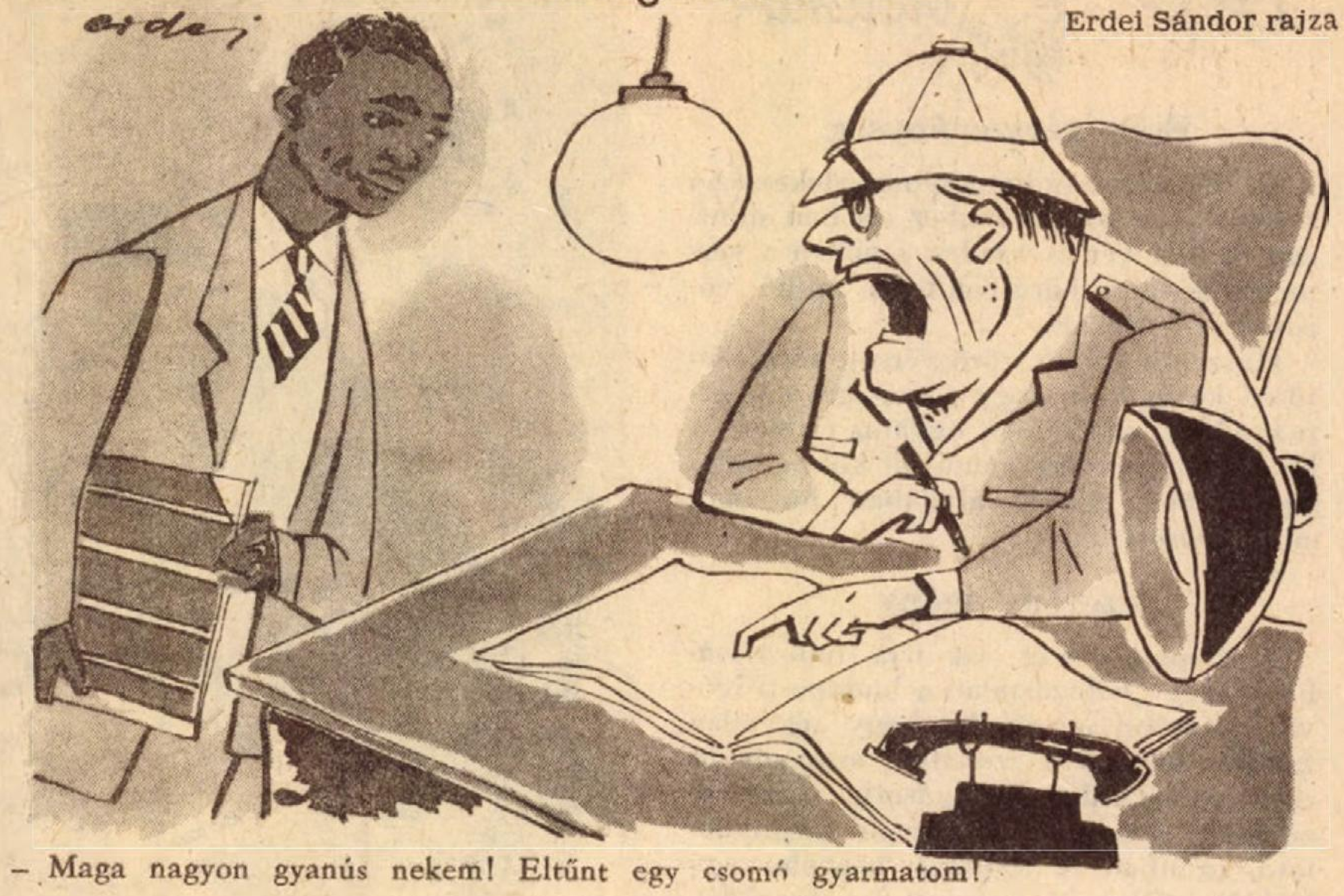
Erre nem tudtam válaszolni. Elek felvilágosított:

— A szomszéd áruház fehérnemű osztályának a vezetője.

(st)

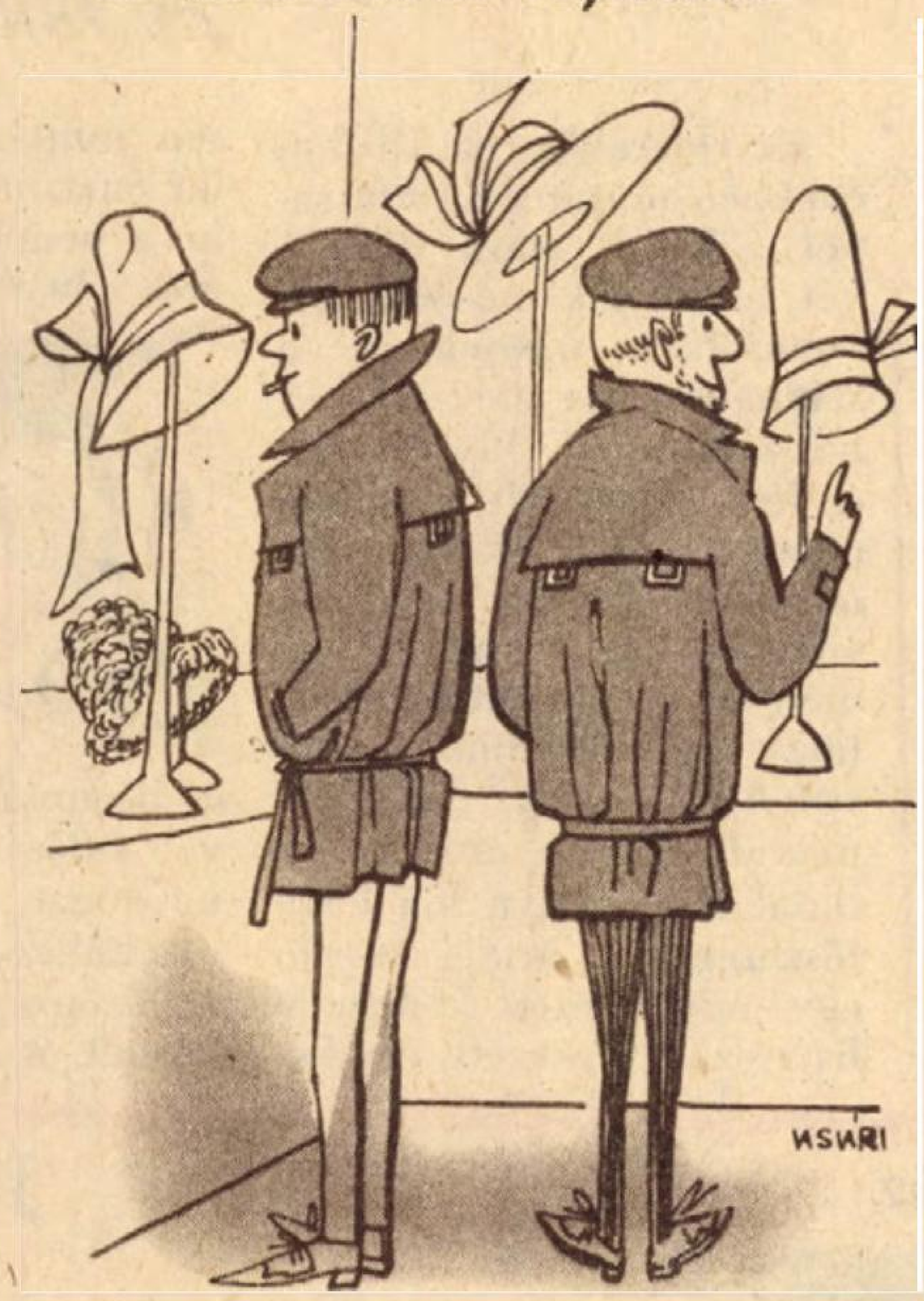
Évvégi leltár

Erdei Sándor rajza

– Maga nagyon gyanús nekem! Eltűnt egy csomó gyarmatom!

A férfidivat fejlődése

– Hova tehetnénk egy masnit, apafej?

Megjelent a Kincses

Közeledik az esztendő fordulása — megjelent az 1962-es Kincses Kalendárium. Gazdag anyagából mutatóba közöljük az alábbi karikatúrát:

Tragédia a legelőn

— Miért sírsz, kis pásztorlányka?

— Valamelyik buta liba lenyelte a francia rúzsomat!

Már csak ez hiányzik!

Gerő Sándor rajza

Pesti párbeszéd

– Mi történt a lábaddal?
– Semmi, csak pihentetem...

Ezt olvastuk...

Erős vérszegénység

A Népszava tudományos érdekességei szerint „egy felnőtt ember ereiben mintegy öt liter vér csörgedez, s ebben a vérmennyiségben körülbelül 25 millió vörösvérsejt úszkál".

Huszonöt millió vörösvérsejt meglehetősen kevés volna egy egészséges embernek, ebben az esetben ugyanis csupán öt köbmilliméter vére lenne. Öt köbmilliméter vérben úszkál általában huszonöt millió vörösvérsejt.

Szerény igény

A Népszabadság azt írja tudósításában, hogy „Kifogástalan a budapesti ivóvíz". Később megemlíti, hogy „egyetlen zavaró tényező a szokatlan szag, de ez csak ízérzékünket befolyásolja, s szervezetünkre ártalmatlan". A hír megnyugtató, azonban el tudnánk képzelni egy legkifogástalanabb ivóvizet is, olyasfélét, amely egészen vízízű és ártalmatlansága mellett ízérzékünket sem befolyásolja.

Zenei visszavágó

A Népsport Lipcsébe kiküldött tudósítója, sportriportján kívül megemlékezik Goethe és Bach városáról, megemlíti, hogy itt írt Bach egy b-moll misét, majd beszámol a többszólamú Bach etüdökről.

A riport ilyenformán gyógyírt nyújt az MTK lipcsei futballvereségére, mivel a zenetudomány viszont 2 : 0-ás győzelmet aratott. Eddig ugyanis sem b-moll misét, sem többszólamú etüdöket nem sikerült Bachtól „elnyerni".

Lehet egy karáttal több?

Az Esti Hírlap hírül adja, hogy újra aranyozzák az Egyetemi templom tornyának gömbjét, s hogy az „Huszonöt karátos aranyfüstbevonatot kap". Miután a színarany is csak huszonnégy karát, a gömb csuda szép lesz.

Dr. Árgus

Elfogult szülők

Balázs-Piri Balázs rajza

– Hát nem édes?!

A muzikális ló

Az Operaház az 1920-as években mutatta be Massanet „Thais" című dalművét, amelynek második felvonásában megjelenik a színpadon egy eleven ló. A nagy gonddal kiválasztott és fényesre kefélt négylábú néma-szereplőt korhű jelmezekbe öltözött lovászok vezették, be. Abban a reményben „léptették fel", hogy az értelmes állat *valóban „néma" szereplő* marad. Mikor azonban a fiatal tenorista, a mű férfifőszereplője áriája során egy úgynevezett kadenciális részhez érkezett, és ékesen mintázott dallamvonalat énekelt — a ló megunta a némaságot, fölágaskodott elnyomott becsvágya,

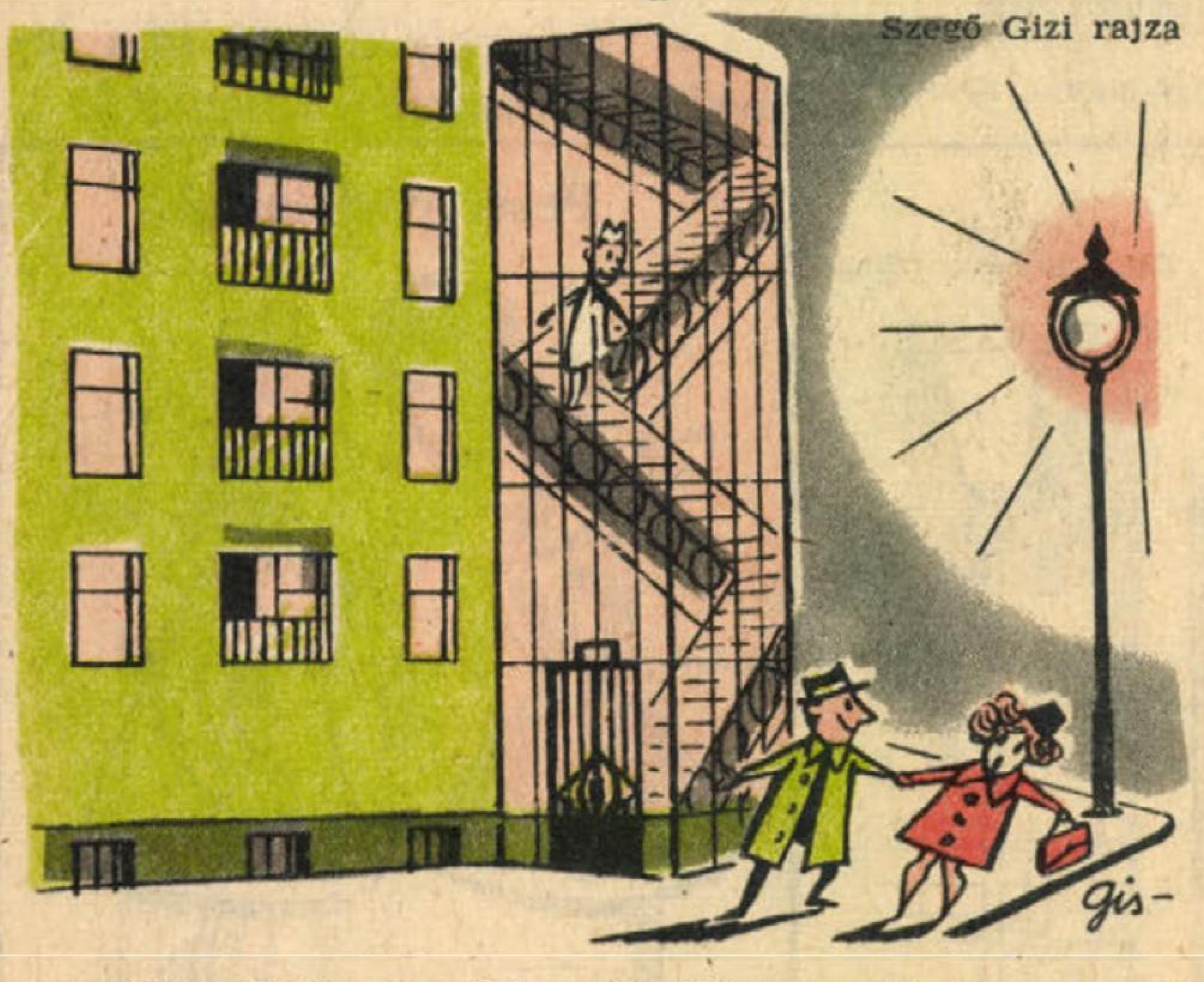

és hasonlóan cifrázva, ékítve valósággal *lenyerítette* ugyanazt. A tenorista kissé meghökkent, de folytatta, a közönség pedig egyelőre tapsolt. Amikor azonban ismételni kellett az áriát, a ló — zenei végszóra, mintha csak a karmester „intett volna be" — újra pontosan, szabatosan, szinte kotta-szerű hűséggel *utánanyerítette* az egészet. A közönség erre már nem bírt magával és viharos kacagásban tört ki. Kacagott a nézőtér, kacagott a színpad, a tenorista sápadt volt, a tenor-imitátor ló pedig büszkén dobbantott a lábával, sörényes fejét mélyen meghajtva a közönség felé.

(B. I.)

Modern lépcsőház

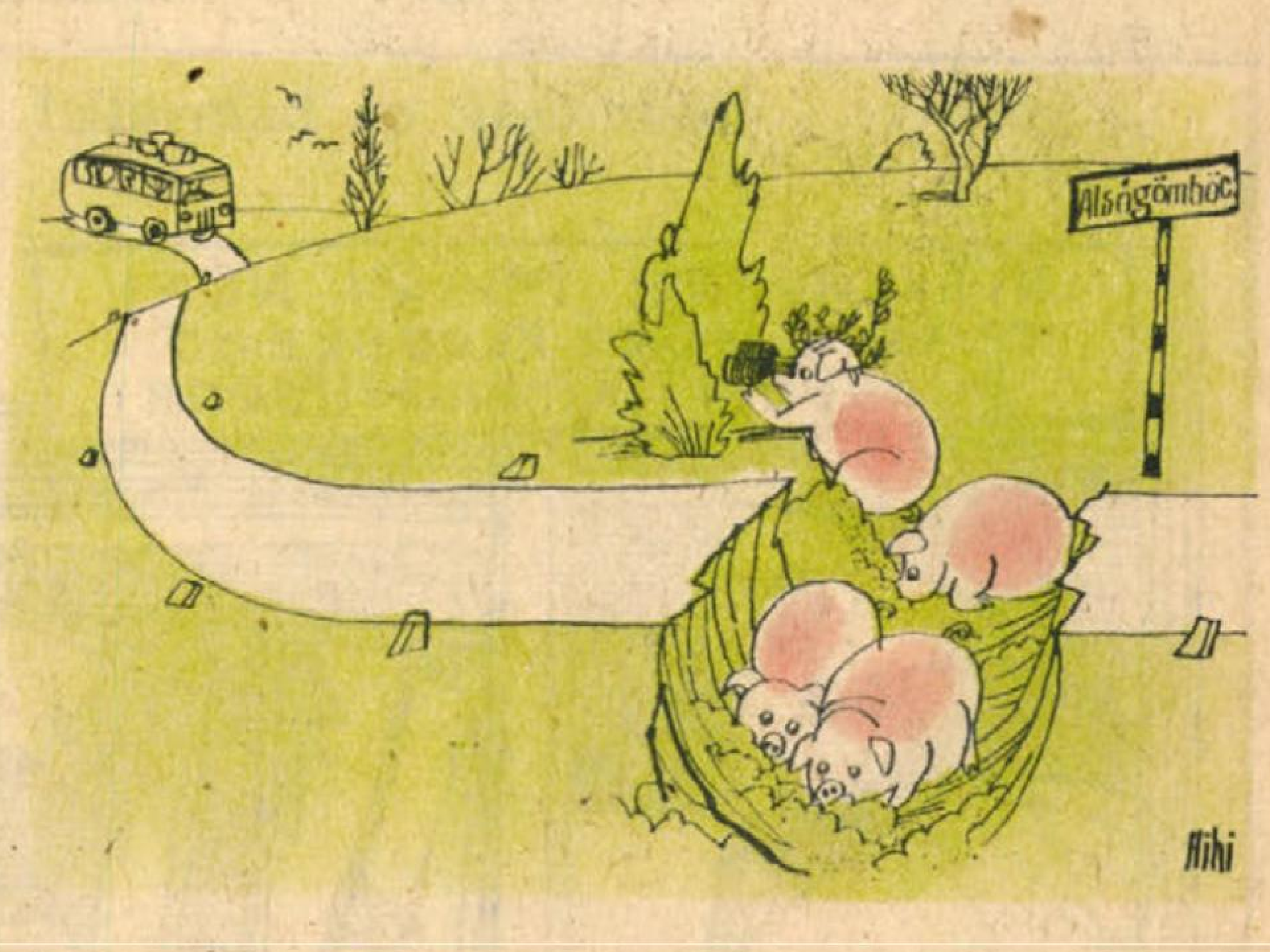
Szegő Gizi rajza

– Jöjjön fel hozzám, Ibike! Ne féljen, nem fogja észrevenni senki!...

Jön a disznótoros busz

Hegedűs István rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.5860 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.